

21. yüzyılın başında genel durum

Dün'ü "okuyoruz.." Bugün'ü "yaşıyoruz!.."

Dün;

Hükümet âciz, haysiyetsiz ve korkaktı!..

Devlet içten ve dıştan çökertilmeye çalışılıyordu..

Yabancı memurlar ve ajanlar yurdun her yanında faaliyette idi!..

Bir "lider" aranılıyordu!..

"Demiryolları bizim değildi!

Kömür, şehir ışıkları ve suları, rıhtımlar, limanlar bizim değildi!

'Bu memleketin size ait olduğunu söylüyorsunuz. Neniz var bu topraklarda?'deseler, öz canımızı ve camilerimizi gösterebilirdik!

Değil bankamız, bankalarda çalışan Türk memuru yoktu!

İtalyan, Balkan, 1. Dünya Harbi ve Kurtuluş Savaşı sırasında iç ve dış tahriklerle irili ufaklı 60 kadar isyan olmuştu!

Padişah, halife, vezirler ve paşalar millete ihanet etmişlerdi!

Nice edebiyatçılar, şairler halka sövmüşlerdi!.."

"Ülkenin genel durumu ve görünüşü" şöyleydi. Mustafa Kemal anlatıyor:

"1919 yılı Mayıs'ının 19'uncu günü Samsun'a çıktım. Ülkenin genel durumu ve görünüşü şöyledir:

Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, 1.Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı Ordusu her tarafta zedelenmiş, şartları ağır bir ateşkes anlaşması imzalanmış. Büyük Savaş'ın uzun yılları boyunca millet yorgun ve fakir bir durumda. (...) Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin, soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa'nın başkanlığındaki hükûmet, âciz, haysiyetsiz ve korkak. Yalnız padişahın iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri

herhangi bir duruma razı.

Ordunun elinden silâhları ve cephanesi alınmış ve alınmakta...

İtilâf Devletleri, ateşkes anlaşmasının hükümlerine uymayı gerekli bulmuyorlar. Birer bahane ile İtilâf donanmaları ve askerleri İstanbul'da. Adana ili Fransızlar; Urfa, Maraş, Ayıntap (Gaziantep) İngilizler tarafından işgal edilmiş.

Antalya ve Konya'da İtalyan askeri birlikleri, Merzifon ve Samsun'da İngiliz askerleri bulunuyor. Her tarafta yabancı subay ve memurlar ile özel ajanlar faaliyette. Nihayet, konuşmamıza başlangıç olarak aldığımız tarihten dört gün önce, 15 Mayıs 1919'da, İtilâf Devletleri'nin uygun bulması ile Yunan ordusu da İzmir'e çıkartılıyor.

Bundan başka, memleketin her tarafında Hristiyan azınlıklar gizli veya açıktan açığa kendi özel emel ve maksatlarını gerçekleştirmeye, devleti bir an önce çökertmeye çalışıyorlar.

Sonradan elde edilen güvenilir bilgi ve belgelerle iyice anlaşılmıştır ki, İstanbul Rum Patrikhanesi'nde kurulan Mavri Mira Hey'eti' illerde çeteler kurmak ve idare etmek, gösteri toplantıları ve propagandalar yaptırmakla meşgul. (...)"

Şimdi tarihi başa sarıyor ve hikâyemizi baştan alıyoruz . .

İşgal başlıyor, halk sessizce seyrediyor

Güzel yurdumuzun incilerinden İzmir, 15 Mayıs 1919 tarihinde işgal ediliyor. Yıllarca bu ülkenin ekmeğini yiyen, para kazanan şehirdeki Rumlar ise, şenlikler yapıyor ve karaya çıkan Yunan silâhendazlarını büyük gösterilerle karşılıyor.

Ünlü İtalyan ressam Vittorio Pisani'nin İzmir'i işgal eden

Yunan askerlerinin Kordon'da Türklere yaptıkları mezalimi anlatan tablosu.

15 Mayıs 1919 Perşembe.. Atatürk'ün Samsun'a çıkmasından dört gün önce, güzel yurdumuzun incilerinden İzmir işgal ediliyor. Halk sessiz ve üzgün seyrediyor. Kolordu Komutanı Ali Nadir Paşa'nın "mukavemet edilmemesi" emri yüzünden Türk kuvvetleri kırsallarına çekildiler. İngiliz, Fransız, Yunan bahriye silâhendazları (deniz piyadeleri)

öğleden sonra, mevkii müstahkemleri (savunma tesislerini), kaleleri işgal ettiler. Günlerden beri İzmir limanında toplanmakta olan yabancı harp gemilerinden öğleden sonra bahriye silâhendazları (deniz piyadeleri) indiler ve kentin çeşitli noktalarını işgal ettiler. İngiliz birlikleri, Karaburun ve Uzunada tarafını, Fransız kuvvetleri Urla ve Foçalar'ı, Yunan müfrezeleri de Yenikale'yi kontrolleri altına aldı.

Teslimiyetçi Şakir Paşa

Halk sokaklara, kordon boyuna yayılarak sessizlik içinde bu işgali seyretti. Yıllarca bu ülkenin ekmeğini yiyen, para kazanan şehirdeki Rumlar ise, şenlikler yaptılar ve karaya çıkan Yunan silâhendazlarını büyük gösterilerle karşıladılar. Harbiye Nazırı Şakir Paşa, günümüzdeki "teslimiyetçiler" gibi, "Bu gibi şayialara (söylentilere) ehemmiyet vermeyin" açıklamasını yapıyor!.

Sabah saatlerinde, 17.Kolordu Kumandanı Ali Nadir Paşa, Harbiye Nezareti'ne (Savunma Bakanlığı'na) telgraf çekti. Komutanın telgrafından anlaşıldığına göre, resmi işgal, İstanbul Hükümeti tarafından komutana bildirilmedi. Yunan İşgal Komutanı ise, son dakikada tebligatta bulundu. Buna rağmen, Hükümetten bilgi verilmediği için, komutan kararsız. İşgalcilerle "işbirliği" içindeki İstanbul Hükümeti, kendi ordusunun komutanını aldatıyor. Komutan da, basiretsiz ve aldanma eğiliminde.

Harbiye Nezareti suskun

Ali Nadir Paşa, telgrafında, **"halktan duyduklarına dayanarak"**, şöyle diyor:

"Halk arasındaki şayialara (söylentilere) göre, İzmir'in Yunan kıtaları tarafından işgal edileceği, yahut Yunanistan'dan daha evvel İzmir'e getirilmiş bulunan Yunan Kızılhaç ekiplerinin, el altından yerli Rumlar'dan teşkil edip silahlandığı kuvvetler tarafından, içeriden işgal altına alınacağı ihtimali vardır." Komutan, işgal karşısında nasıl hareket edeceğini Bakanlığa sorarak, çok acele emir bekliyor. Fakat, Harbiye Nezareti İzmir'i savunacak olan komutana hiçbir cevap vermiyor! O sırada, Midilli limanında bekleyen Averof Zırhlısı'nda, Yunan 1. İşgal Tümeni Komutanı Albay Zafıyo, son önlemlerini yazılı emre döküyordu:

"Türk mukavemetine (direnişine) imkan bırakmamak için İzmir'in etrafı süratle abluka (kuşatma) altına alınacaktır. Yabancı unsurların kent içinde kargaşalık çıkarmalarına imkan bırakılmayacaktır. Kent içinde meydana gelecek direnişleri kırmak için, Türk ve Rum mahalleleri birbirlerinden tecrit edilecektir."

Şayialara önem vermeyin

İşgalin planı, sabah saatlerinde Amiral Kaltorp'un başkanlığında yapılan bir toplantıda kararlaştırılmış ve saat 09.00'da, Kolordu Kumandanı Ali Nadir Paşa ile Vali Kambur İzzet'e bir nota ile işgal tebliği edilmişti. Kolordu kumandanı, işgal notasını alır almaz, bu kez, telgraf makinesinin başına geçti, Bâbiâli ve Harbiye Nazırı Şakir Paşa ile konuşmaya çalıştı. Harbiye Nazırı Şakir Paşa, mors alfabesinin başında cevap veriyor:

"İşgal vukuuna dair Bâbiâli'ye verilmiş bir malumat (bilgi) yoktur. Amiralin bu teklifi (işgale, " teklif " diyor!), Mütareke şartları hükümleri icabından olmakla, muvafakat edilmesi (uyulması) lüzumu tabiidir. "Efendim, bunun bir Yunan işgaline yol açacağı ısrarlı şayiaları vardır. "Bu gibi şayialara (söylentilere) ehemmiyet vermeyiniz!"

Esef verici olay yaşanmasın!

Gece yarısına yaklaşırken, İngiliz Akdeniz Filosu Komutanı Amiral Kaltorp (Calthorpe) ikinci notasını (müzik notası değil, işgal notası!) veriyor ve "esef verici olaylara meydan verilmemesini" (!) istiyor:

"Mondros Mütarekenamesinin 7. maddesi gereğince, İtilaf Devletleri namına, İzmir Yunan askeri birlikleri tarafından işgal olunacaktır. Bu karar Bâbiâli'ye de bildirilmiştir. Çıkarma kuvvetleri yarın (15 Mayıs 1919) saat 08.00'de İzmir'e ulaşacaklardır. Yunan deniz silahlı müfrezeleri, saat 07.00'den itibaren iskeleleri işgal edecektir. Esef verici olaylara meydan vermemek üzere, Osmanlı kıtaları, bulundukları mahallerde kalmalıdır. Bir İngiliz deniz piyade müfrezesi tarafından işgal edilecek olan Telgrafhanede, sansür edilmek kaydıyla, resmi muhaberata müsaade edilecektir. Yunan askeri makamlarının emirlerini bekleyin."

İzmir'in karşısındaki Midilli adasındaki 1.Yunan Tümeni, sabaha karşı İzmir'e hareket ediyor. İşgal başlıyor!.. İzmir'deki Türk Komutan Ali Nadir Paşa ise, emrindeki birliklere şu talimatı veriyor!:

"İzmir müstahkem mevkii tahkimat bölgesi, bugün öğleden sonra İtilâf Devletleri kıtaları tarafından işgal edilecektir. Toplar ve diğer her türlü harp malzemesi bu kıtalara teslim edilecektir. Bu bölgelerdeki komutanlar, subaylar ve erler, eseф verici olayların olmaması için (!) garnizonlarından

çıkmayacaklar ve bu bölge dışında ve gerilerinde toplanacaklar, kolorduca verilecek emre göre hareket eyleyeceklerdir. Bu işgal esnasında katiyen karşı konmayacak, işgale gelecek İtilâf müfrezelerine gereken kolaylıklar gösterilecektir.”

Bu emri veren komutan, daha sonra, Yunanlı bir işgal teğmeninden tokat yiyeceğini bilmiyordu!.. Kolordu emri nedeniyle, Türk birlikleri işgalden hemen önce sessizce çekiliyor ve düzenli hiçbir çatışma olmuyor. Ordu **“tek kurşun atmadan”** İzmir işgalcilere teslim ediliyor!.. Bugün bile pek çok insan, İzmir’i yalnızca Yunanlılar’ın işgal ettiğinin propagandasını yapıyor. Oysa, İzmir’e çıkanların başında İngiliz, Fransız ve İtalyanlar geliyor. Bu ülkeler, Yunanlılar’ı ileri sürerek, onlara **“işgal taşeronluğu”** yaptırıyor. Kendileri, tıpkı Irak işgalinde olduğu gibi, geriden idare etmeyi tercih ediyor. Görüyoruz ki, neredeyse 100 yıl önceki taktik de aynı. Bugün yaptıkları hiç de sürpriz değil.

18 Mayıs 1919 tarihli The New York Times gazetesi, **“Türkiye: Sonun Başlangıcı”** başlığı altında **“Türkler’e Anadolu’da küçük bir bölge bırakılabileceğini”** yazıyordu.

İzmir’in işgali, Amerika Birleşik Devletleri’nin (ABD) tarih boyunca Türkler’e hangi gözle baktığının da bir göstergesi ve dahası **“tarihi bir belgesi”** oldu. 18 Mayıs 1919 tarihli The New York Times gazetesi, **“Türkiye: Sonun Başlangıcı”** başlığı altında **“Türkler’e Anadolu’da küçük bir bölge bırakılabileceğini”** yazıyordu:

“İzmir’in işgali; Asya ve Avrupa Türkiye’sinin her tarafında manda yönetimlerinin kurulması ve Türkiye Devleti’nin bağımsız bir imparatorluk olarak varlığının ortadan kaldırılması yolunda atılan ilk adımdır. Halen İstanbul’da bulunan Türk Sultanı’na Bursa ve civarında küçük bir bölgenin bırakılacağı tahmin edilmektedir.”

(...) Aynı kaynaktan verilen bir diğer habere göre, Avrupa Türkiye’si iki bölüme ayrılarak bir bölümü Yunanistan’a verilecek, diğer bölüm ise uluslararası bir devlet haline getirilecektir. İstanbul ve çevresini kapsamına alacak olan bu ikinci bölümün Amerika Birleşik Devletleri mandası altında yönetilmesi öngörülmektedir.

Oysa, Gandhi’nin ifadesiyle, **“Öldü sanılan Türkler, cenaze törenleri için hazırlanan tabutlarını, katillerinin başlarına geçirecek”** idi..

Westermann’ın itirafı

Bu mektubu yayınlayan The New York Times, 4 yıl sonra (Aralık 1922’de) yazar W.L.Westermann imzasıyla bir itirafta bulunacaktı:

“Batı’ya karşı duyulan tepkiyi yaratmakta bizim de payımız olduğu bir gerçektir. Siyasi ve ekonomik yayılma (sömürgeleşme) yöntemlerimizin zaman zaman korkunç ve pervasız niteliklere bürünmesi, Batı’nın kötü bir görüntü yaratmasına yardım etmiştir. Batı sömürücülüğünün kötü etkileri yüzünden misyonerlerimizin suçlanmış olması üzücü bir olaydır. Biz misyonerlerimizin, kendi iradeleri dışında meydana gelen bu itibar kaybını, kısa zamanda gidererek yararlı faaliyetlerine yeniden başlamak fırsatına kavuşacaklarına inanıyoruz.”

İtalyan ressam Pisani katliama tanık olmuştu

1899'da doğan Vittorio Pisani, 1906 yılında geldiği İzmir'de 13 yıl kaldı. İzmir'in işgali sırasında Yunan ordularının halka yaptığı mezalimi gördü. Annesi Yunan asıllı olmasına rağmen evleri talan edildi. Pisani, Mısırlı Prenses Kadriye Hüseyin'in ricası üzerine yaşadıklarını tablolara döktü. 15 Mayıs 1919 günü Patris vapurundan inen Yunan askerlerinin gerçekleştirdiği faciayı anlattığı tablosunda olayın gerçekleştiği yer olan Kordon'a, 88 yıl sonra eserleriyle dönen Vittorio Pisani, İzmir'imizin kurtuluşunun 85'inci yıl coşkusuna da iştirak etmişti.

Direnış öncesi muhteşem miting

Sultanahmet'te toplanan ve ellerinde **"Yaşamak istiyoruz. Müslümanlar ölmez, öldürülemez"** yazılı pankartlar taşıyan Türk kadınları ve Türk kızları, İzmir işgalini protesto etmişti.

(Kaynak: Atilla Oral / Jotun-Kuva-yı Milliye)

Maşatlık'ta (Musevi Mezarlığında) dün toplanan binlerce vatandaş, işgali protesto etti. **"Yunanistan yerine Amerika, İngiltere, İtalya bizi işgal etsin"** istekleri ortaya çıkınca gençler, **"silahlı direniş"** hazırlığına girdi. Gece geç vakitte toplanan mitingdeki konuşmacılar, Yunan işgaline karşı **"silâhlı mukavemetten"** başka çare kalmadığını dile getirdiler. Ancak, çaresizlik öyle bir boyuttaydı ki, **"Bizi Yunan işgal etmesin de, diğerleri işgal etsin"** diye bir heyet de, limana giderek İtilaf Devletleri temsilcileri ile görüşmek zorunda kaldı. Limandaki savaş gemileri ise, zaten mitingin yapıldığı Musevi Mezarlığı'nı ısıldaklarla tarayarak, ne olup bittiğini görmeye çalışıyordu. Yerli Rumlar da, mitinge sızmışlar, oradaki konuşmaları Yunan Konsolosluğu'na ihbar ediyordu. Reddi İlhak Heyeti Milliyesi, işgale saatler kala (14 Mayıs 1919 gecesi) bütün illere (vilâyetlere), sancak, kaza ve nahiye belediye başkanlıklarına acil telgraflar çekti. **"İmdat"** çılgınlıklarının karıştığı bu yardım telgraflarında, protestolar düzenlenmesi ve **"vatan ordusuna katılım"** çağırısı da yapılıyordu:

"İzmir ve çevresi Yunan'a ilhak edilip, egemenliği altına giriyor, işgal başladı. İzmir ve ona bağlı yerler tümüyle ayakta ve heyecanda. İzmir son ve tarihi günlerini yaşıyor. Son imdadımız sizin göstereceğiniz yardıma bağlıdır. Mitingler, telgraflarla her yere başvurunuz ve vatan ordusuna katılmaya hazırlanın. Olgunluk ve sakinliği son derece koruyarak, kimsenin incinmemesine özen ve dikkat ediniz."

ATATÜRK'ten anlamlı mesaj

Ülke adım adım işgal ediliyor, Mondros Mütarekesi'ni bahane eden ülkenin valisi ve kolordu komutanı, **"silahlı direniş"** başlatmak isteyen gençleri, askeri mahkemeye vermekle tehdit ediyor; ordunun garnizondan dışarı çıkmamasını emrediyorlardı!..

Bu günleri yaşayan, hüznünü içinde hisseden Mustafa Kemal, gerekli dersi çıkarmıştı. 14 yıl sonra, 5 Şubat 1933'deki Bursa Nutku'nda, gençlere bugün için de çok anlamlı mesajını verecekti.

Bursa Nutku

Türk genci, devrimlerin ve Cumhuriyetin sahibi ve bekçisidir. Bunların gereğine, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır. Rejimi ve devrimleri benimsemiştir. Bunları zayıf düşünecek en küçük ya da en büyük bir kıpırtı ve bir hareket duydu mu, "Bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adalet örgütü vardır" demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla; nesi varsa onunla kendi eserini koruyacaktır.

Polis gelecektir; asıl suçluları bırakıp, suçlu diye onu yakalayacaktır. Genç, "Polis henüz devrim ve Cumhuriyetin polisi değildir" diye düşünecek, ama asla yalvarmayacaktır. Mahkeme onu yargılayacaktır. Yine düşünecek; "Demek adliye de düzeltmek, rejime göre düzenlemek gerek!.."

Onu hapse atacaklar. Yasal yollarla itirazlarını yapmakla beraber; bana, başbakana ve Meclis'e telgraflar yağdırıp, haksız ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını, kayırılmasını istemeyecek. Diyecek ki, "Ben inanç ve kanaatimin gereğini yaptım. Müdahale ve eylemimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak gelmişsem, bu haksızlığı meydana getiren neden ve etkenleri düzeltmek de benim görevimdir."

İşte benim anladığım Türk Genci ve Türk Gençliği!..

Damat Ferit

Hain ve işbirlikçi Damat Ferit'in kendisi gibi hain İçişleri Bakanı Cemal Bey de, "Türkiye'de 800 bin Ermeni katledildi" diyebiliyordu

Bu gelişmeler yaşanırken, Türk yurdunda Türkler'i savunanlar görevlerinden alınıyor, askerî mahkemelere bile Ermeni hâkim atanabiliyor, Patrikhâne azıtıyor, Yunanistan yeni işgaller istiyordu.

Bugün de "Ermeni soykırımı iddiası" olarak karşımıza getirilen konu, o tarihte, "Ermeni mezalimi" olarak Türkler'in önüne konuyordu. Hain ve işbirlikçi Damat Ferit'in kendisi gibi hain İçişleri Bakanı Cemal Bey de, "Türkiye'de 800 bin Ermeni katledildi" diyebiliyordu. Mustafa Kemal, bu işbirlikçi İçişleri Bakanını, Sivas'ta kendi yayınladığı İrade-i Milliye Gazetesi'nde, ağır biçimde şöyle eleştiriyordu:

Çirkin bir iftira lekesi

"Ferit Paşa Kabinesi'nde İçişleri Bakanı sıfatıyla aziz milletimizin bağımsızlık ve geleceğini yok etmeye azimli hainlerden biri olan Cemal Bey, ilk icraatına milletin namus ve tarihini lekelemekle başlamış, İstanbul'daki Türkçe gazeteleri bırakarak, Galata'da yayınlanan Fransızca bir gazeteye, yabancı kamuoyunu etkilemek için hain telkinlerde bulunmak üzere, Türkiye'de (tamamı 800 bin) Ermeni katledildiğini açıklamış, Ermeni davasını Paris'teki Bousturyar Paşa'dan daha ateşli bir kalp ile savunurken masum Türk Milleti'nin soyluluğuna çirkin bir iftira lekesi sürmüştür. Erivan'dan

tehcir ve doğu illerinin enkaz ve harabesi altında Ermeni mezalimi ve ihanetinin kurbanları olan yüz binlerce Müslüman kardeşimizin iskeletleri ortadayken, Osmanlı Devleti'nin bir bakanı sıfat ve yetkisiyle Fransızca bir gazeteye tamamı kayd ile 800 bin Ermeni'nin katledildiğini açıklayan bu akılsız, vicdansız bakan, bu sözleri ile Paris'te çalışan Büyük Ermenistan kurma hayallerine hizmet etmiş ve hiç kuşkusuz bu hizmet ile ödölsüz kalmamıştır."

Kemal Paşa'nın dehası, yıllar sonrasını da görmüştü.. Bu tür hizmetler, yıllar sonra da ödölsüz kalmayacaktı!..

İşgalciler ve işbirlikçileri

İşbirlikçi İstanbul Hükümeti'nin liderleri, işgalcilerle bir karede. Ortada Sadrazam Ferit Paşa, sağında kendisi gibi hain olan Ali Kemal Bey, solunda işgalci güçlerin komutanı ve diğer ileri gelenler...

(Kaynak: Atilla Oral / Jotun-Kuva-yı Milliye)

Ermeni iftirasına cevap

Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk'ta Ermeni yalanlarına karşı şu ifadeleri kullanıyor: Ermeniler, koruyucularından yüz bularak bulundukları yerlerdeki Müslümanlar'a saldırmakta idiler

Mustafa Kemal, yıllar sonra Nutuk'ta bu konuya daha da açıklık getirdi : "Kuşku edilmemek gerekir ki, Ermeni kırımı üzerine söylenen sözler gerçeğe uygun değildi. Tam tersine güney bölgelerinde yabancı kuvvetlerce silahlandırılan Ermeniler, koruyucularından yüz bularak bulundukları yerlerdeki Müslümanlar'a saldırmakta idiler. Öç alma düşüncesiyle her yerde acımasızca öldürme ve yok etme yolunu tutmakta idiler. Maraş'taki o acıklı olay, bu yüzden meydana gelmişti. Yabancı kuvvetlerle birleşen Ermeniler, top ve ağır makineli tüfeklerle Maraş gibi eski bir Müslüman kentini yerle bir etmişlerdi. Binlerce güçsüz ve günahsız ana ve çocukları tepeleyip yok etmişlerdi. Tarihte bir benzeri görülmemiş olan bu yırtıcılığı yapanlar Ermeniler'di. Müslümanlar ancak namuslarını ve yaşamlarını korumak kaygısıyla karşı koymuşlar ve savunmada bulunmuşlardı. Yirmi gün süren Maraş kırımında Müslümanlarla birlikte, kent içinde kalan Amerikalılar'ın, bu olay üzerine İstanbul'daki temsilciliklerine çektikleri tel,

bu acıklı olayı yaratanları, yalanlanamaz biçimde göstermekte idi. Adana ili içindeki Müslümanlar, tepeden tırnağa kadar silahlandırılan Ermeniler'in süngü baskısı altında, her dakika ölüm tehlikesiyle karşı karşıya idiler. Canını ve bağımsızlığını korumaktan başka bir şey istemeyen Müslümanlar'a karşı uygulanan bu kıyım ve yok etme politikası, uygar insanlığın dikkatini çekecek, acıma duygularını uyandıracak nitelikte iken, olayların tam tersini ileri sürmek ve bundan vazgeçilmesini istemek gibi bir davranışa nasıl güvenilebilirdi?"

İzmit'in Kollar köyünde Ermeniler tarafından balta ile katledilen Türkler

25 Nisan 1918'de, Subatan'da Ermeniler tarafından öldürülen Türk çocuklar, kadınlar

AB bir kasaplar kulübüdür

Yine Ceviz Kabuğu'nda, Emekli Büyükelçi ve tarih araştırmacısı Bilâl Şimşir, AB'nin, tam üyelik için iyi ilişkiler kurmamızı şart koştuğu Ermenistan'ın, 23 Ağustos 1990'da, "soykırımı tanımamız şartını anayasa hükmü haline getirdiğini" söyledi. Prof. Dr. İlber Ortaylı da, bu durumun yorumunu yaparken, şunları söyledi:

"AB bir kasaplar kulübüdür. Kendi soykırım suçlarını bize yaymak istiyorlar. Bunun ezikliğinden kurtulmak istiyorlar. Geçmişleri kasaplıklarla doludur. AB gelip geçer. Tarih bir sürü birliği, politik yapılanmaları sürükler götürür ama, böyle bir genosit damgası adamın üstünde kalır."

Asla bölücü emellerinden vazgeçmeyen ABD, her fırsatta başka adlar ve projeler adı altında (en son, BOP denen "Büyük Ortadoğu Projesi") ısrarını sürdürüyor. Bu haritadan 86 yıl sonra, 2006'da da aynı harita ortaya çıktı.

Tekrar 1919'a dönüyoruz.

"Ermeni mezalimi iddiaları çok fazla büyütülüyor" diyenleri, Ermeni cemaati protesto ediyor, yabancı bile olsalar, görevlerinden aldırıyordu. Bunlardan biri de, Amerikan Robert College (Kolej) müdürü Dr.Gates idi.

Mahkemeler bile sömürgecilerin etkisine girmişti.

Ermeniler'e işkence, zulüm yaptıkları iddiası ile tutuklamalar yapılıyor, bunların arasında Prof. Fuad Köprülü, milletvekilleri, tüccarlar ve gazeteciler de bulunuyordu. Askerî mahkemeye bile, Ermeniler'e zulüm yaptıkları iddia edilen Türkler'i yargılamak için Garabet Ayciyan adlı bir Ermeni atanıyordu!..

Wilson

ABD Başkanı Wilson: Türkiye dörde bölünsün

"Asker evlatlarım, Elen çocukları!"

Bugün ecdat (ata) topraklarını yeniden fethetmekle, İsa'nın en büyük mucizesini göstermiş oluyorsunuz. Bu uğurda ne kadar Türk kanı döküp, içerseniz, o kadar sevaba girmiş olacaksınız. Ben de bir bardak Türk kanı içmekle onlara karşı kin ve nefretimi teskin etmiş (yatıştırmış) olacağım. Haydi, buyurunuz, bütün Azizler sizin arkanızda olacak. Atalarınızın toprakları sizleri bekliyor."

Hrisostomos, Yunan ordusu sanki cesurca Türk ordusuyla savaşmaya geliyormuş gibi, -halk deyişiyile- "gaz" veriyordu!.. Oysa, Mondros Mütarekesi (Ateşkesi, Bırakışması) ile Türk ordusu silahsızlandırılmış ve dağıtılmıştı. İşgal ordusu yalnızca, karşısına çıkacak masum sivilleri katletmek için geliyordu. Hristiyan azizlerin desteğini almasına gereksinimi yoktu!.. Sözde din adamının söylediği "içilecek Türk kanı", savaş meydanında olmayan masum kadın ve çocukların kanıydı!..

Katliam için kışkırttı

Kısa bir zaman içinde bu kanın içinde boğulacaklarını hiç tahmin bile etmiyorlardı!.. Nitekim, Türk balıkçılar ve sandalcılar, zincirlere bağlanarak denize atılıp öldürülmeye başlandı. Büyük bir hızla öldürme ve yağma başlatılmıştı. Sanat Okulu öğrencisi İhsan (Efendi) boğazlanarak öldürülüyor, Sütçü Ahmet Ağa Cedit Mahallesi'nde parçalanıyor, karakollarda polisler boğazlanıyor, direnenlerin bir kısmı bulunan kuyulara atılıyor, yakalanan askerler ya kurşuna diziliyor ya da bıçaklanıyordu. Yerli Rumlar yan yana yaşadığı Türkler'in evlerini basıp kızların ve kadınların ırzına geçiyordu. Kordon boyunda birçok ceset karaya vurmaya başlamıştı.

Birleşmiş Avrupa'nın işkence kriteri

İşkenceler daha sonra büyüyerek devam edecekti. "Birleşmiş Avrupa'nın işkence kriteri" ile karşılaşan dünya, bugün Irak'ta, Filistin'de yapılanlara olduğu gibi, işgal döneminde Türkler'e yapılanlara da göz yumdu, susarak destekledi. Dahası, işgal kuvveti içinde yer alarak işkencenin göbeğinde yer aldı. Bu işkenceler ve insanlık dışı askeri faaliyetler, İstanbul Hükümeti'nin İçişleri Bakanlığı tarafından, "Türkiye'de Yunan Fecayii" adıyla iki ciltlik işkence kitabı biçiminde yayınlandı. Resmi belgelere göre, "Sessiz kalan dünyayı ve Avrupa'yı utandırması gereken" işkencelerden bir kısmını kayıtlara bir kez daha geçirelim:

- * "Orhangazi'de çırılçıplak soyulan erkekler, ellerine kırbaçlar verilerek kendi eşlerini dövmeye zorlanmışlardır. (15 Ekim 1921 tarihli rapor)

İnanılmaz mezalim

- * Yerli Rumlar'la birlikte Çınarcık köyünü çeviren Yunanlılar, anneleri erkek evlatlarına peşkeş çekmek istemişler, fakat ölüm pahasına bunu yapmayan delikanlıları süngüleyerek öldürmüşler, süngü ucuna taktıkları bebekleri kuzu kızartır gibi ateşlere tutmuşlar, genç kızların göğüslerini keserek kebab yapmışlardır. Çınarcık'ta öldürülen 24 kişinin adları verilmektedir. Bunlardan kadın olanların adları ve öldürülme biçimi şöyle sıralanmaktadır: İmam Hafız'ın kızı Emine (başı kesilerek), Emine kızı Hatice (süngü ile), Emine kızı Nerime (süngü ile delik deşik), Celal

Efendi'nin torunu 4 yaşındaki Nigâr (kaziğa vurularak), İbrahim Çavuş'un annesi Fadime (yakılarak), Arnavut Mehmet Çavuş'un 9 kişilik bütün ailesi (balta ile).
(24 Nisan 1921 tarihli rapordan)

Diri diri yaktılar...

- * Cihanköy'de 5 yaşına kadar olan çocuklar evlerinden toplanarak annelerinin gözleri önünde süngüye takılıp diri diri ateşe atılmışlardır. Yeniköy'de tutulan raporda, 70 yaşındaki bir kadının üzerine erkek uzuvları konulduğu, 13 yaşında kadar olan bir genç kızın memelerinin delindiği, deliklere tahta parçası sokulduğu yazılıdır. (19 Ekim 1921 tarihli rapora göre)
- * AŞaĞI ve Yukarı Karadere'de 70 yaşındaki bir kadının doğranmış parçaları, bir küçük yığın haline getirilmiş ve kesik baş bu yığın üzerine konulmuştur. Araştırma Kurulu tarafından yakalanan bir Yunanlı'nın çantasından bir avuç kınalı kadın parmağı, bilezikler ve altınlar çıkmıştır. (15 Mayıs 1921 tarihli rapor)
- * 13 Nİsan 1921'de Yunanlılar'ın yerli Rumlar'dan kurduğu çeteler, çevre köylerden bütün genç kızları, Çalçı Köy'e toplamışlardır. Erkekler de toplu olarak oraya getirilerek ağaçların altına serilmiş yataklarda, kurşun tehdidi altında yapılan âlemleri seyre mecbur tutulmuşlardır.

Kızılhaç temsilcisi Gehri'nin raporu: Hıçkırıklar gökleri sarsıyordu

Müttefik İnceleme Kurulu'nda görevli Kızılhaç temsilcisi M. Gehri'nin 10 Temmuz 1921 tarihli, İzmit'te kaleme aldığı 5 numaralı raporunda şöyle bir manzara anlatılıyor:

- * Daracık bir sokaktaki kadınlar hamamının önünden geçtiğimiz sırada, kalın çivili bir kapı birden açıldı ve içinden yüzlerce genç kız, değirmen oluğundan akan bir su gibi bir anda dışarı fırladı. Saçları başları darmadağınık, elbiseleri yırtık ve kan içinde idi. Birçoğu elbiselerini yırtıp külot yerine örtmüştü. Deliler gibi sağa sola kaçışmaya başladılar. Kadın gözlerinin bu kadar yuvalarından fırladığını, ağızlarının bu kadar çirkin olduğunu ve yüzündeki çizgilerin böylesine derinleştiğini o dakikaya kadar görmemiştim. Korkunç bir ağlama sesi, âdeta gökleri sarsıyordu.

Delice nazarlarla beni süzüyordu

Ayaklarıma kapananların, yalvaranların hesabı yoktu. Kocalarının, erkeklerinin nerelerde olduklarını soruyorlardı. Güzelliği karşısında bir anda hayran olduğum genç bir esmer kız, iri yeşil gözlerini gözlerime dikmiş, akıl hastalarının bakışlarına benzeyen delice nazarlarla beni süzüyordu. Kendisine doğru bir adım atınca hafif sağa döndü, başını önüne eğdi. Sonra yüzünü çevirerek manasız, soğuk bir tebessümle baktı. Kendisine bozuk bir Türkçe ile 'Nasılınız?' dedim. Birden ağız dolusu bir tükürük savurdu. Sonra şu satırları yazdığım anda kulaklarımda çınlayan berrak, temiz bir kahkaha attı; çıldırmıştı zavallı!..

Kızların bir çoğu payimal edilmiş!

Sonra öğrendiğimize göre Yunanlılar ve yerli Rumlar, bir mahallenin ne kadar genç kızı varsa, gecedan toplamağa başlamış ve üçer beşer bu hamama tıkmışlar. İçlerinden bir çoğu payimal edilmiş, sabaha karşı kadınlardan en güzel ve tazelerini ayırarak çirkin ve cılız olanları serbest bırakmışlar. Maksatları bu kızları yanlarında götürüp, Yunan askerlerine kadın temin etmekmiş.

M.Pierre gece kiliseden çıkarak Türk evlerini teker teker gezmiş ve Yunanlılar'ın kendilerini öldüreceklerini söyleyerek kiliseye sığınmalarını istemiş. Kiliseye 3 bin kadar Türk toplanmış. Yunanlılar bunu duyup kiliseyi basmak istemişlerse de, Fransız Yüzbaşı Allen Goumard'ın sert tutumu üzerine girememişler.”

Yerli Rumlar da, şehit düşen asker ve komutanlara bile işkence yapıyor, kafalarını kesmek gibi uygarlık dışı her türlü yolu deniyordu. Manisa Papazlı Köyü'nün yerli Rumlar'ı, iyice azıtmışlar ve yakaladıkları Halit Paşa'nın da kafasını kesip, bir köylü ile Paşa'nın alayına göndermişlerdi.

İngiliz subayı Yunan zulmünü anlatıyor

HAMİLE KADINLARIN KARINLARINI DEŞTİLER !

29 Mayıs 1921 tarihli başka bir raporda, İngiliz Subayı, Yunanlı Teğmenin Türkler'e yaptığı zulmü anlatmaktadır: Türkler evlerine girip kapıları kapayınca Yunanlılar köye girdiler ve hemen bütün evlere taksim oldular. Başlarında bir teğmen vardı. Evden çıkarılan kadın, kız, çocuk ve erkekler süngülerle dürtülerek meydanlığa toplandı. Hepsi durmadan dövülüyordu. Genç kızlara feci sarkıntılıklar yapılıyor ve elbiseleri süngü ile yırtılıyor ve göğüsleri kesiliyor. Yunan teğmenin yanına gittim. Bu vahşete neden lüzum gördüğünü sordum. Rumca bir şeyler söyledi ve beni azarladı. Tüylerim diken diken olarak daha feci manzaralara şahit oldum. (...) Kızlar, kadınlar bağırıp çağırıyorlardı. Yunan askerlerine yalvarıyorlar ve ayaklarına kapananlara merhamet edilmiyordu. Evlerin pencerelerinden alevler çıkmağa başlamıştı. Büyük ağacın altında bir genç kadın koyun gibi boğazlandı ve sonra karnı değilerek çocuğu süngüye takılıp bir Türk erkeğine uzatıldı. Bu feci manzara bir saat sürdü. (...) Hava kararınca kadar vahşet devam etti.

Baltayla katlettikleri bir Türk köylüsünün naaşı başında poz veren Yunan askerleri...

İtalyan ressam Pisani'nin, evleri talan eden Yunan askerlerinin, Türkler'e reva gördüğü zulmü anlatan tablosu.

Yunanlıların süngüledikleri Kara Ahmet Ömer'in karısı Fatma Hanım...

Teslimiyetçiler gibi düşünmeyen Osman Nevres (Hasan Tahsin), Yunan müfrezelerinin karşısına atladı. Aynı anda, birkaç el tabanca sesi duyuldu. Yunan Efzun Alayının en önde yürüyen sancaktarı yere yığılmıştı.

Osman Nevres (Hasan Tahsin), 30 yaşında, uzun boylu, yakışıklı, güler yüzlü ve "silahlı direniş" savunan genç vatanseverlerden biriydi. Hukuk-u Beşer Gazetesi'nde başyazarlık yapıyordu. İşgali kabullenemiyor, "düşmana direnç gösterilmemesine" içerliyor, "Uyan, ey Türk oğlu, uyan!" diyerek ulusal bir görev yapıyordu: "O Yunan gelsin (...) silâhlarımızı toplansın. Evlâtlarına silâh dağıtsınlar. Benliğimizi parçalasınlar. Ruhumuzu ezsinler. Fakat asla, asla unutmasınlar ki Türk ölmedi, yaşıyor. Kalbinin, ruhunun, Müslümanlığı'nın, peygamberinin telkin ettiği ilhamat (ilâhi düşünceler) ile yaşıyor. Ve burayı Yunan'a vermeyecektir. Vermek isteyecek kuvvetle paylaşacak kozumuz var. Hatta süngülerimiz, silâhlarımız olmasa bile... Asî ruhumuzla, coşkun kanlarımızla, hararetle vicdanlarımızla, sökülmeyen dişlerimizle bu memleketi müdafaa edeceğiz. Ne kadar zehirli olurlarsa olsunlar, o dişlerle, üstün maneviyatla kuvvetlenen dişlerimizle kalplerini parçalayacağız."

Onurlu bir direniş

Osman Nevres (Hasan Tahsin), teslimiyetçiler gibi düşünmüyordu. Aklında "kahraman" olma düşüncesi yoktu, bu yüzden "gerçek bir kahraman" oldu. Teslimiyetçi hükümetin (İstanbul Hükümeti) "direnmeyin" emri onu etkilemedi.

Direnecekti.

Canı pahasına olsa da..

Mutlaka "onurlu bir direniş" verilmeliydi. Asker, sivil yüzlerce Türk'ün, "Zito Venizelos" diye bağırılarak, süngülerle itip kakılarak, antrepolara, zindanlara ve gemi ambarlarına doğru götürüldüğünü gördükçe, dayanamadı. Kordon boyunda kilise çanları çalarken, ülkesinin işgalini seyreden zavallı kalabalıkları birdenbire yardı ve Yunan müfrezelerinin karşısına atladı:

"Yaşasın ulusumuz!"

Aynı anda, birkaç el tabanca sesi duyuldu. Yunan Efzun Alayının en önde yürüyen sancaktarı yere yığıldı. Ardından yanındaki.

O anda şehit düştü

İlk panik atlatılınca, ateş edenin tek kişi olduğunu gören işgalciler, Osman Nevres'e peş peşe kurşun yağdırmaya başladı. Elindeki tabancasının mermileri biten gazeteci Nevres, o anda şehit düştü. Yunanlılar hırsını alamamış, yerde cansız yatan 30 yaşındaki genç gazeteciye süngülemeye başlamıştı. Tabanca sesini duyan limandaki Yunan savaş gemileri de, bir direniş olduğunu anlamış, korkudan, kıyıları ateşe tutmaya başlamıştı. Bu arada, Yunan'a "ilk kurşun"u atan, Osman Nevres'in o mübarek bedeni, işgalciler tarafından paramparça edilmişti... Yunanlılar, kentte "sıkıyönetim" ilan etti. Türkler dışarı çıkamazken, daha önce yan yana yaşadıkları Rumlar, silahlarıyla onların evine girerek, yağma, soygun, tecavüz ve katliamlara başladı. Yunan işgaline karşı koymak arzusundaki "direnış yanlısı, vatansever Türk gençleri", Anadolu içlerine çekilmenin uygun olacağını düşündü. Fener Patrikhanesi'ne bağlı İzmir Metropolit, ölen iki Yunanlı işgal askeri (Basile Delaris ve Jorj Papakostos) için görkemli bir cenaze töreni hazırlığına girişti.

İzmir'in işgali dünya basınında. 21 Haziran 1919 tarihli The Graphic dergisinin 83. sayfasında yayınlanan bu çizimde, karaya adım atan Yunan askerlerinin vahşeti gözler önüne seriliyor. Bir muhabir, o güne dair şunları yazıyor: Bir anda rıhtımın arkalarından makineli tüfek ateşi açıldı. Kalabalık panik içinde dağıldı. Askerler, önlerine çıkan her şeye ateş açmaya başladı. 20 kadar masum Türk yere yığıldı. (Kaynak: Atilla Oral / Jotun-Kuva-yı Milliye)

İşgale tahammül edemeyen kahraman : Hasan Tahsîn

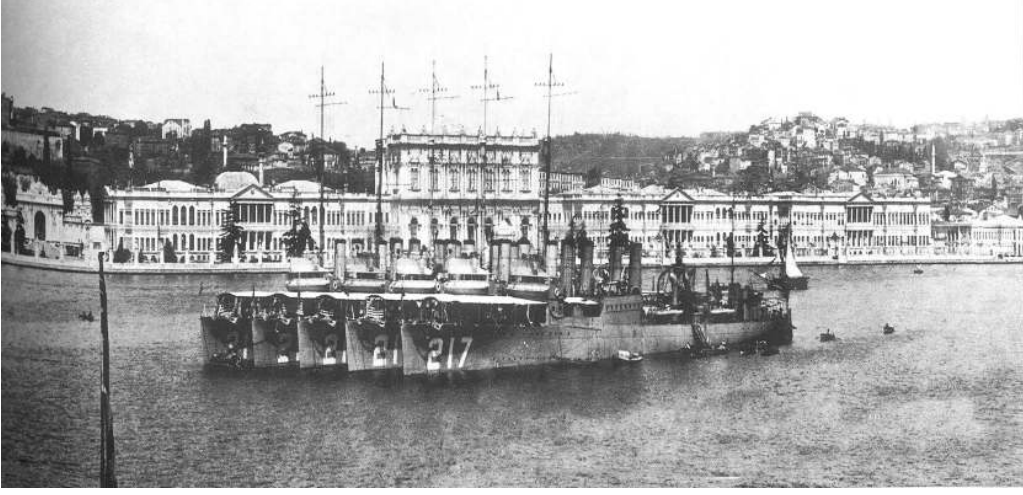
Yunan Efsun Alayının sancaktarını öldüren vatansever Hasan Tahsin, işgalciler tarafından şehit edilmişti. Üstteki fotoğraf ise, ilk kurşun atılmadan hemen önce çekilmişti.

Türk milliyetçileri ABD'lileri tutukluyor

İstanbul'un işgal edildiği gün (16 Mart 1920), Mustafa Kemal Anadolu'daki bütün İngiliz subay ve erlerini tutuklattı. Mustafa Kemal, gelişmeleri daha önceden gördüğü için önlemini de önceden almıştı. İstanbul'un işgalinden 2 ay önce (22 Ocak 1920'de), Kolordu Komutanlarına emir verdi. Bunu Nutuk'ta açıkladı. Öte yandan, bir Türk askerine (jandarmasına) karşı koyan ve onu tehdit eden Amerikalı Yakın Doğu'ya Yardım Komisyonu üyesi (Raymond Custer) yargılandı ve 6 ay hapse mahkum edildi. ABD Yardım Heyeti üyesini kurtarmak için girilen tüm uluslararası girişimler sonuçsuz kaldı.

Mustafa Kemal'e darbe teklifi!..

Kara Kemal ve Sabri Toprak, "sahibi oldukları zengin mirası, İstanbul'da yapılacak bir hükümet darbesi ile Mustafa Kemal'in emrine vereceklerini" garanti etti. Osmanlı Mebusan Meclisi'nin feshinden sonra İstanbul'da geniş bir tutuklama başlatıldı. Fethi (Okyar) Bey de bunlar arasındaydı. Vatanseverler Sansaryan Hanı'na yığılıyordu. İstanbul'da başlayan bu tutuklamalar üzerine vatanseverleri bir dehşet almış, medenî işgalcilere ilk koyu kin bağlanmaya başlamıştı. Yalnız düşmanların emellerine hizmet eden İtilâf ve Hürriyetçi geçinenler az çok kendi işgüzarlıkları saydıkları bu rezilliği onur kabul ediyorlardı. Hristiyan unsurlar silahlandırılıyor ve örgütleniyordu. Silik adlılar, meçhul kimlikliler, İzmir'e kadar bile vatani tanımayan belirsiz hânedan damatları meydana çıkartılıyor, işbaşına getiriliyordu. Her haliyle ölüme ortak olmuş vezirler (bakanlar), vekiller (milletvekilleri) ve subaylar diriltiliyor, (ellerinde) ilâç şişeleriyle devletin en ağır sorumlu makamlarına oturtuluyordu.

Mütareke yıllarında Dolmabahçe Sarayı önünde demirli Amerikan savaş gemileri.

Ölüm mahkûmları

Değerli ve özverili vatandaşlara “sürgün ve ölüm mahkûmları” unvanı verenler; asil kökün kurutulması için ülke ve ulusun can damarlarını kesmekle ve bu vatanseverleri uzun yıllar hapse mahkûm etmekle ulusal varlığı boğuyorlar, ülkeyi düşmanlarla birlikte uçuruma yuvarlıyorlardı. Bu kanlı maceraları her gün yakından gören ve bu gidişattaki acılığın ağırlığını büyük hassasiyetle en çok duyan Atatürk’ün evini bile aramaya ve annesinin mânevi evlâtlarını alıp götürmeye işgal kuvvetleri polisi cür’et gösteriyordu. Evvelce o coşkun kaynaktan kuvvet ve kudret almaya, teselli bulmaya ya da kırılan ümitlerini canlandırmaya gelmiş olanlar, şimdi Atatürk’ün evinin kapısını çalmaya cesaret edemiyorlardı. Bir terörün bütün şiddetiyle başladığı dehşet, bir aralık hızını kaybeder gibi oldu. Fethi Okyar tahliye edildi. Fethi Okyar’ın bu kurtuluşuna kendisinden çok Atatürk sevinmişti. Olayların alacağı şekle göre pusuya sinmiş olanlar, yavaş yavaş Atatürk’le görüşmek için fırsat aramaya başladı. İttihat ve Terakki, parti ve örgütünü, kaçan reislerinin değiştirdiği adıyla ve var olan parasıyla ve malıyla Sabri Toprak ve Kara Kemal’in eline bırakmıştı.

Halk örgütlenmeli

İşte bu koşullarda Kara Kemal ve Sabri Toprak, Paşa’yı ziyarete geldiler. “Sahibi oldukları zengin mirası, İstanbul’da yapılacak bir hükümet darbesi ile Mustafa Kemal’in emrine vereceklerini” garanti ettiler. Mustafa Kemal ise, çok az tanıdığı ve güven duymadığı bu kişilere “Hükümet darbesinin sonuç almayacağını, temel olanın ulusal yapıyı harekete geçirmek ve bunun için yalnızca İstanbul’da değil bütün vatanı halkı örgütlemek olduğunu” anlattı.

Hektor’un öcünü aldım!

Mustafa Kemal, “**Anadolu’nun sahipliği**” konusunda safsatalara göndermede bulunacak ve “**Türkler’in Anadolu’da 7 bin yıldır var olduğunu**” söyleyecekti. Tıpkı, Çanakkale zaferi ve Kurtuluş Savaşı’ndan sonra, “**Hektor’un öcünü aldım**” demesi gibi..

1071’den bu yana süregelen “**Türkler’i Anadolu’dan atmak**” düşüncesi hiçbir zaman unutulmuyordu. Rum gazeteleri artık azıtmış, gemi aızıya almış ve dizginlenemiyordu: “**Türkler geldikleri yerlere artık dönmelidir..**”

Birinci Dünya Savaşı’nın sonunda imzalanan Mondros Anlaşması’ndan cesaret alan Rumlar, azmamak için ancak bir ay bekleyebilmiş ve sonunda patlamıştı. (Bu savaşta 600.000 Türk şehit olmuş, 1912 ve 1922’yi kapsayan 10 yıl içinde ise 1.200.000. Türk yerinden yurdundan edilmiş, göç etmek zorunda kalmıştı!..) 2 Aralık’ta (1918) ise Yenigün Gazetesi, Rumlar’a cevap veriyordu: “**Buradayız ve kalıyoruz!..**” Yaptığı hiçbir şey “tesadüf

olmayan” Mustafa Kemal ise, yıllar sonra, **“Anadolu’nun sahipliği”** konusunda bu safsatalara göndermede bulunacak ve **“Türkler’in Anadolu’da 7 bin yıldır var olduğunu”** söyleyecekti.

Anadolu’nun Türkleşmesi

Tıpkı, Yunanlılar’ın **“Ege”** dediği denize **“Akdeniz”** diyerek onların tezlerini reddettiği gibi (**“Ordular ilk hedefiniz Akdeniz’dir, ileri!..”**) Tıpkı, Alparslan’ın Malazgirt Savaşı’nı kazandığı **“26 Ağustos’u”**, Anadolu’nun yeniden Türkleşmesinin başlangıcı olan Büyük Taarruz’un başlangıç günü olarak seçmesi gibi. Tıpkı, Çanakkale zaferi ve Kurtuluş Savaşı’ndan sonra, **“Hektor’un öcünü aldım”** demesi gibi...

“Bu memleket, dünyanın beklemediği, asla ümit etmediği bir seçkin varlığın yüksek belirlemesine, yüksek sahne oldu. Bu sahne 7 bin yıllık, en aşağı, bir Türk beşiğidir. Beşik, doğanın rüzgârlarıyla sallandı; beşiğin içindeki çocuk, doğanın yağmurlarıyla yıkandı; o çocuk doğanın şimşeklerinden, yıldırımlarından, kasırgalarından evvelâ korkar gibi oldu; sonra onlara alıştı; onları doğanın babası tanıdı; onların oğlu oldu. Bir gün o doğa çocuğu, doğa oldu; şimşek, yıldırım, güneş oldu; Türk oldu.

Türk budur: Yıldırımdır, kasırgadır, dünyayı aydınlatan güneştir.”

(Atatürk’ün el yazısı)

Medeniyetin varisleriyiz

Yaşayan en büyük Osmanlı tarihçisi Prof. Dr. Halil İnalcık da, 2007 yılında Batı’nın süregelen bu iddialarına şu bilimsel yanıtı verdi:

“Bundan bir asır önce, T.G. Djuvanr adında bir Fransız ‘Türkiye’nin 100 Parçalanma Projesi’ diye bir kitap yazdı. Bir asır önce biz, 100 defa parçalandık ama yine ayakta kaldık. Bugün dünyanın sayılı devletlerindensiz. Gelecek çok parlaktır. (...) Kendimizi küçük görmeyelim. Bu topraklar üzerinde 3 bin senelik bir kültürün, medeniyetin varisleriyiz ve yine de dünyada yerimizi alacağız. (...)

Türkiye’nin geleceğine büyük itimadım, büyük umutlarım var.”

Mustafa Kemal: Muvaffak olamazsam ölmüş olurum”

Dokuzuncu Ordu Müfettişliği’ne atanmayı başaran Mustafa Kemal Paşa, Akaretler’deki evinde annesine vedaya gitti. Sevgili annesinin elini öptü, kız kardeşi Makbule’nin hatırını sordu ve yer sofrasına bağdaş kurup oturdu. Ertesi gün Samsun’a hareket edeceğini annesine nasıl söyleyecekti?.. Bu heyecanla yediği yemekten zevk almıyor, annesini üzmemeyi düşünüyordu. Birdenbire söze başladı: “Anne, ben yarın Anadolu’ya gidiyorum. Buraların hâli malûm değil. Selânik nasıl elden gittiyse, buralar da öyle olabilir. Ben, kurtarmaya çalışacağım. Ne elimden gelirse onu yapacağım. Fakat bu işte tehlike çoktur. Hesapta ölmek, gidip gelmemek vardır. Bana hakkını helâl et!.. Sen de bunları iyi dinle Makbuş (Makbule). İşler fenaya dönerse, sakın buradan ayrılmayın. Bütün paranızı sarf edersiniz, paranız biterse halılarınızı, kıymetli eşyalarınızı satarsınız. Bir kere daha söylüyorum. Ne olursa olsun

yola çıkmaya kalkmayacaksınız. Muvaffak olamazsam zaten sizi öldürürler, o zaman elbet, ben de ölmüş olurum.”

Evde derin bir teessür... Bu sözler annesi ve kız kardeşi için “beklenmedik bir darbe” idi. Gerisini kız kardeşi Makbule (Atadan) anlatıyor:

“Onun sözlerini anne kız bir bardak zehir gibi yutmuştuk. Benim boğazım kurumuş, ciğerlerim sanki birbirine kenetlenmişti. Annem çok sevdiği Mustafa’sının bu sözlerinden derin bir teessüre (üzüntüye) düşmüş ve hemen şiddetli bir kalp krizi ile sarsılmaya başlamıştı. Bu şiddetli kriz, bize her şeyi unutturdu. Zavallı anacağıma nefes aldirmek için pencereleri açtık, kucağımızda onu sofaya çıkardık. Atatürk heyecan içinde söylediği sözlerin tesirini izale etmek (gidermek) istermiş gibi annemi:

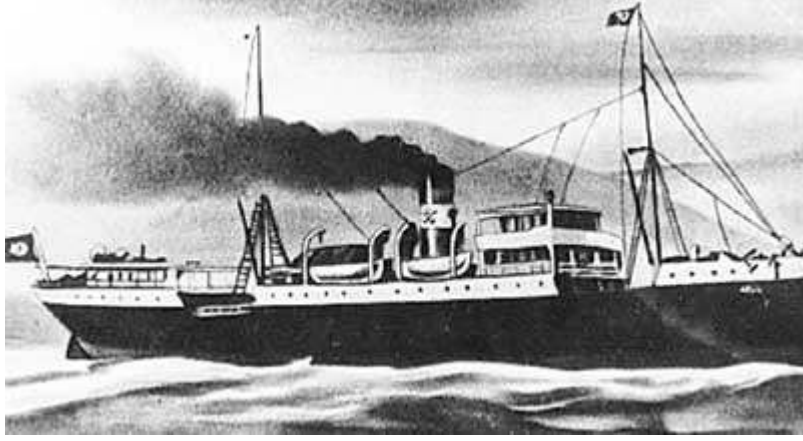
- Anne merak etme, bu kadar üzülme... Ben size en kötü ihtimali anlattım, muvaffak olmam ihtimali de kuvvetlidir. Tekrar buraya dönerim. Sizi yanıma aldırırım. Üzülme... diye teselli etmeye çalışıyordu. Doktor Rasim Ferit (Talay) vaktinde yetişmemiş olsaydı, o akşam annem ölebilirdi. Sabaha kadar onunla uğraştık, şafak sökerken biraz rahatlar gibi oldu ve o zaman da ayrılık vakti geldi.” Sabahleyin, annesinin doktor denetiminde kendisine geldiğini gören Mustafa Kemal, tekrar anneciğinin elini öptü ve İngilizler’in kontrolündeki Galata rıhtımına geldi; kendisini bekleyen Bandırma Vapuru’na binerek kıydan açıkta beklemeye başladı.

Dokuzuncu Ordu Müfettişliği’ne tayin edilen Mustafa Kemal, Samsun’a hareketinden önce helallik istemek için Akaretler’deki evine gitti.

Annesi Zübeyde Hanım ve kardeşi Makbule’ye veda eden Mustafa Kemal

Bandırma Vapuru'na binerek Samsun'a doğru yola çıktı.

İşgal hatırası!

İngiliz işgali altındaki İstanbul'dan iki görünüş. Tarihi Galata Köprüsü'nde gezintiye çıkan ve Bakırköy sahilinde çay keyfi yapan İngiliz subaylar...

Anafartalar Kahramanı

Albay Mustafa Kemal'in Anafartalar Grubu Komutanlığı'na atanmasından sonra saldırı emri vermesi, savaşın seyrini değiştirmişti.

Geri püskürtülen İngilizler, 19-20 Aralık 1915 gecesi Anafartalar'ı ve Arıburnu'nu boşaltarak geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Mütareke basını ülkesine küfrediyor!..

Yıllar sonra, satılmışlığın ifadesi olarak "mütareke basını" biçiminde anılacak olan gazetelerden Alemdar Gazetesi, direniş gösteren "ulusalcılara" kızıyor, şöyle yazıyordu:

"Protestocuların İzmir'in Yunanistan'a ilhakından söz etmeleri, böyle telgraf çekmeleri yanlıştır. Karşımızda Yunanistan'ı bile görmüyoruz. Sadece İtilaf Devletleri mevcuttur. Bunlara karşı Hükümet zaten gereken girişimlerde bulunmaktadır." Sözde İslâm'ı Yükseltme (Teâli) Cemiyeti ise, ulusalcılara hakaret yağdırırken sömürgeci (empyralist) işgalcilere nasıl sevgiyle (!) yaklaştığını da ortaya koyuyordu:

"Ey Anadolu'nun masum ve mazlum ahâlisi! (...) On iki sene evvel 'İttihâd ve Terakkî' adıyla ülkemizde bir bid'at çıktı. Selânik dönmeleriyle (Sabetayist demek istiyor!. -HC) aslı, soyu, mezhep ve meşrebi belirsiz çeşitli türedilerden oluşan bu cemiyet, 'İstibdâd'ı (baskıyı) kaldıracamız, meşrutiyet ve hürriyet getireceğiz, hükümet halka zulmetmeyecek, halk rahat edecek, devletlerin yanında değerimiz bilecek' diye bizi aldattı.(...)

... bu defa da Anadolu'da Mustafa Kemal ve Kuvâ-yi Milliye maskaraları, Yunan askerlerinin önünden korkakça kaçarken, zavallı saf ve gafil halk ve askerden topladıkları kuvvetleri düşmanla savaştırarak ... zavallı askerlerimizi ve halkımızı boşu boşuna kırdırmak yöntemini izliyorlar. Çaresiz millet! Bu yankesicilerin hilelerini hâlâ tümüyle anlayamamıştır... Memleket bunların fitne ve fesadı uğruna milyonlarca evlâdını telef ediyor da Talât, Enver, Cemal, Mustafa Kemal gibi beş on eşkiyânın bedenini ortadan kaldırmak için gereken küçük özveriyi göze alıramayarak ülkeyi ve kendilerini ebedî tehlikeden kurtarmak ve esenliğe çıkarmak yolunu kavrayamadı ve hâlâ da kavrayamıyor! (...) İngilizler'i kızdırdınız, üzerimize Yunanlılar'ı musallat ettiler. Savaşta yenildikten sonra uslu oturmak ve yenilginin sonucuna katlanarak sabırla telâfi etmekten başka çare var mıdır? Yunanlılar'la savaşa tutuşuyor, sonra da bir taraftan kaçıyor ve bir taraftan 'Şöyle direndik, böyle kayıp verdik' gibi yalanlarla halkı kandırmaya çalışıyorsunuz! Düşünmüyorsunuz ki, Yunanlılar'a fazla kayıp verdirmek bile bundan sonra bizim için hayırlı ve yararlı bir şey olamaz.

(...) Ey yalancı ve azılı eşkiyâlar! (...) Yağmacılar.. Kendinize ne hakla, ne yüzle, ne utanmazlıkla Kuvâ-yi Milliye unvanını veriyorsunuz? Milleti öldürerek, mahvederek milletin hakkını savunacaksınız, öyle mi? Utanmaz hâinler, artık yetişir, yakamızı bırakın: Cenâb-ı Hakk'ın gazap ve lâneti sizin üzerinize olsun! (...) Kuvâ-yi Milliye eşkiyası İstanbul'u da elimizden çıkarmak ve ülkeye son hizmet biçiminde son ihânetlerini de yapmak için çalışıyorlar." Bu sözlerle karşı söylenecek sözcük var mı günümüzde? (Sizler bulabiliyor musunuz?..)

Mütareke basınının önde gelenlerinden Peyâm-ı Sabah Gazetesi de, Kuvayi Milliye'ye yapılan hakaretlere geniş yer ayırıyordu. Bu gazetede, Kuvayi Milliye iyice ortaya çıkıp, tanındıktan sonra bile, sözde "Türk Teâli (Yükseltme) Cemiyeti" nin "Vatandaşlara Bildiri" adı altında yayınladığı yazıda ağır hakaretler yer almaya devam ediyordu: "Millî Teşkilâta aldanmayınız. (...)

Şimdiye kadar Türk olmadıkları halde Türk Milleti'nin başına geçerek, kendilerini öz Türk gösteren ve Türk'ün malını, canını, ırzını yok eden, çocukları öksüz, kadınları dul, evleri yoksul bırakan, bunu kendisine iş ve güç edinerek çeşitli ad ve unvanlar takınarak ortaya çıkan ve her gün Türkler'i aldatan hainlere aldanmayınız. Türk Milleti böyle korkunç kara çok kara günler görmüş geçirmiştir. Böyle günlerde, peygamber postunda oturan ulu padişahlarının taç ve tahtı etrafında güçlü olarak toplanmış ve kendilerini esenliğe çıkarmıştır. Şu zamanlarda tarihten ibret alalım. Süslü ve yaldızlı sözlerle ortalığı velveleye veren, Arnavut'u Türk'ten, Kürt'ü Türk'ten ve arada kalan Çerkez'i bu defa Türk'ten ayırmaya çalışan ve bugünkü durumun oluşumuna neden olan Kuvayi Milliye adıyla çıkar sağlayan ve Moskof elindeki Bolşeviklik kafasını taşıyanlar gibi yersiz yurtsuz serserileri, eski zamanlarda padişahlarımız birer birer tepelediler ve milletin gayretine güvenerek milleti kurtardılar. (...) Ey Türk ve Müslüman kardaş! Seni aldatmak isteyene, hamiyetten, milliyetten, dinden söz edene sor, necisin? Gıftın, çubuğun, öküzün, tarlan var mı? Nerelisin? Hangi köydensin? Anlarsın ki bunlar, şeytan gibi kovulmuş ve seni de çulbuden kovdurtmaya, öldürtmeye ve en sonunda malını, parayı soymaya gelmiş, yersiz yurtsuz Türk olmayan yabancılardır.(...) Bilmeyerek şu toprağa ihanet etme, hilâfet ve saltanata bağlanmaktan ayrılma." "İşgalcinin merhametine sığınarak" devlet yönettiğini sanan Vali İzzet gibileri için, Atatürk, "...Yüreksizlerin, yabancı hayranlarının, umutsuzların ve korkakların Anadolu'nun bağrında yeri yoktur" diyordu. 1927'de de ulusu şöyle uyarakta:

"...Sırası gelmişken, saygıdeğer ulusuma şunu öğütlerim ki: Bağrında yetiştirerek, başının üstüne dek çıkaracağı adamların kanındaki, vicdanındaki öz mayayı çok iyi incelemek dikkatinden, bir an vazgeçmesin!"

Kuvayi Milliye'nin en ateşli düşmanı Peyâm-ı Sabah Gazetesi'nin başyazarı hain Ali Kemal, İzmit'te linç edilerek öldürülmüştü.

Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkmasıyla yeni bir devir başlıyordu

Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, I. Dünya Savaşı'nda yenilmiş, şartları ağır bir ateşkes antlaşması imzalanmıştı

Mustafa Kemal'in 1919'da Samsun'a ayak basmasıyla, son yüzyıl Türkler'i için yeni bir Ergenekon'un kapısı açılıyordu

19MAYIS : Yeni bir Ergenekon

İstanbul'da 80 bin kişinin büyük bir protesto mitingi yaptığı saatlerde Mustafa Kemal Samsun'a çıktı. "Son yüzyıl Türkler'i için yeni bir Ergenekon'un kapısı açılıyor ve yeni bir devrin tarihi başlıyordu."

Mustafa Kemal Samsun'a çıktığında "ülkenin genel durumu ve görünüşü" şöyleydi. Mustafa Kemal anlatıyor: "1919 yılı Mayıs'ının 19'uncu günü Samsun'a çıktım. Ülkenin genel durumu ve görünüşü şöyledir:

Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu grup, 1.Dünya Savaşı'nda yenilmiş, Osmanlı Ordusu her tarafta zedelenmiş, şartları ağır bir ateşkes antlaşması imzalanmış. Büyük Savaş'ın uzun yılları boyunca millet yorgun ve fakir bir durumda. (...) Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa başkanlığındaki hükûmet âciz, haysiyetsiz ve korkak. Yalnız padişahın iradesine boyun eğmekte ve onunla birlikte kendilerini koruyabilecekleri herhangi bir duruma razı.

Ordunun elinden silâhları ve cephanesi alınmış ve alınmakta...

İtilâf donanmaları ve askerleri İstanbul'da

İtilâf Devletleri, ateşkes antlaşmasının hükümlerine uymayı gerekli bulmuyorlar. Birer bahane ile İtilâf donanmaları ve askerleri İstanbul'da. Adana ili Fransızlar; Urfa, Maraş, Ayıntap (Gaziantep) İngilizler tarafından işgal edilmiş. Antalya ve Konya'da İtalyan askeri birlikleri, Merzifon ve Samsun'da İngiliz askerleri bulunuyor. Her tarafta yabancı subay ve memurlar ile özel ajanlar faaliyette. Nihayet, konuşmamıza başlangıç olarak aldığımız tarihten dört gün önce, 15 Mayıs 1919'da, İtilâf Devletleri'nin uygun bulması ile Yunan ordusu da İzmir'e çıkartılıyor. Bundan başka, memleketin her tarafında Hıristiyan azınlıklar gizli veya açıktan açığa kendi özel emel ve maksatlarını gerçekleştirmeye, devleti bir an önce çökertmeye çalışıyorlar. Sonradan elde edilen güvenilir bilgi ve belgelerle iyice anlaşılmıştır ki, İstanbul Rum Patrikhanesi'nde kurulan Mavri Mira Hey'eti illerde çeteler kurmak ve idare etmek, gösteri toplantıları ve propagandalar yaptırmakla meşgul. (...)"

İşgalciler cephaneye el koydular

Birinci Dünya Savaşı'nda yenilen Osmanlı Devleti, imzaladığı ateşkes antlaşması gereği elindeki silah ve cephaneleri teslim etmek zorunda bırakılmıştı. İşgalciler tarafından el konulan Osmanlı Ordusu'na ait silah ve mühimmatlar, depolara istif ediliyordu. Amaçları, Türk halkını silahsız bırakabilmektir...

Cumhuriyet hiç bu kadar tehditle karşılaşmadı

Türk Ordusu'nun 25. Genelkurmay Başkanı olan Orgeneral Yaşar Büyükanıt da, aynı dönemi, "Türkiye Cumhuriyeti kurulduğu günden bu güne kadar hiçbir zaman, bu kadar tehditle aynı anda karşı karşıya gelmemiştir" sözleriyle ifade etti. Bir yıl önce, "Ulusal kimliğimizi parçalamak, 'bölünmeye hazır bir Türkiye'görmek isteyenler var" diyen Orgeneral Büyükanıt, "Kendi ulusumuzu tabii ki seveceğiz ve daha açıkçası sevmeyenlerden de nefret edeceğiz.(...) Avrupa Parlamentosu'nda, terörle mücadelemizi 'saldırgan askeri operasyonlar'olarak niteleyen düşünce ve ifade şeklini esefle kınıyorum.(...) Bu tür ifadeleri, Türkiye Cumhuriyeti'ni uyandırması gereken çan sesleri olarak izlemekteyim.(...) Türkiye'nin ve ulusumuzun güçlü ve dinamik yapısı, ülke sevgisi, bu düşünceleri ifade edenlerin yüzüne bir şamar gibi çarpacaktır" diye devam etmişti.

2000'li yılların başlarında genel durum:

Kurtuluş Savaşı'ndan sonraki en zor dönem!..

2000'li yılların başlarında "mütareke dönemi" ne geri dönüldü.. Falih Rıfkı Atay'ın sözüyle, "Bize ait olduğunu söylediğimiz bu memlekette", bize ait hiçbir şey kalmıyor!.. Topraklarımız ve bankalarımız yabancılara satılıyor; her türlü ulaşım ve haberleşme sistemimiz yabancıların denetimi altına giriyor; limanlarımız bizim olmaktan çıkıyor; dev iletişim şirketlerimiz (kablolu ve kablosuz telefon şirketlerimiz, Türk Telekom, tüm cep telefonu şirketleri) yabancıların eline geçiyor; televizyon, radyo ve gazeteleri yabancı parası satın alıyor; Sevr hortlatılıyor; ABD ve AB destekli Kürt isyanları çıkarılıyor; madenlerimiz satılıyor; hayat damarlarımız Dicle ve Fırat nehirlerinin denetimi uluslararası yabancılar yönetimine bırakılmak üzere; sözde Türk(!) kimi edebiyatçı, şair ve yazarlar Türklüğe, Türk bayrağına, ulusal marşımıza ve dinimize sövüyor; bizi almayacaklarını kesinlikle ve defalarca açıklayan AB'ye hayâli üyelik uğruna ulusal egemenliğimizi parça parça elden çıkarıyoruz; savaş nedeni olarak açıklanan kırmızı çizgilerimiz birer birer yok oluyor; "müttefikimiz" (!) ABD Kuzey Irak'ta (Süleymaniye'de) **"Türk askerinin başına çuval"**

geçiriyor; Türkiye'de (Adana'da) İncirlik Üssü'nde Türk Binbaşı, yine Amerikan askerleri tarafından "kelepçeleniyor" ; resmi ziyaretle Yunanistan'a giden askerlerimizin odasına giren Yunanlılar Türk bayrağını yırtıyor, üzerine çirkin yazılar yazıyor; Genelkurmay Başkanı'nın resmi davetlisi olarak Türkiye'ye gelen Yunanistan Genelkurmay Başkanı, "ekümenik" (evrensel) olduğunda ısrar eden Fener Rum Patriği Bartholomeos'un elini öpüyor; Türkiye'yi ziyaret eden ABD Başkanı George W. Bush'un korumaları, kendisiyle tokalaşmak isteyen bakanlarımıza kendi yurdunda "terörist" muamelesi yapıyor ve bileklerinden tutarak avuçlarının içini kontrol ediyor; Türk yurdu KKTC'yi kendi elimizle Rumlar'a teslim ediyoruz; Batı Trakya'daki (Yunanistan'daki) soydaşlarımız Türkler ile Irak'taki soydaşlarımız Türkmenler'e sahip çıkamıyoruz; ve kan uykularında ihanetleri görüyoruz!.. 10. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, 2000'li yılların başlarında yaşanan bu süreci Çankaya Köşkü'nde şu sözlerle özetledi! : **"Cumhuriyet'in kurtuluş ve kuruluş döneminden sonraki en zor dönem!.."**

Sultanahmet Meydanı'na akan ikiyüz bin Türk, İzmir'in işgalini kutlamak için İzmir limanına akan yerli Rumlar'a ve tüm dünyaya cevap veriyordu.

22 Mayıs 1919, Perşembe.. Bir, bin oluyor; binler, onbin.. Binlere binler katılıyordu. Üsküdar'daki 30 bin kişinin yanı sıra, Kadıköy'de de 20 bin kişi toplanıyor, Fatih Camii önünde toplanan 80 bin Türk, Sultanahmet'te 200 bine ulaşarak rekoru tamamliyordu.

Aynı gün, bir İngiliz generali, Merzifon'a gitmek üzere bir Amerikan gemisi ile Samsun'a ulaştı. Durumu yakından izleyen Mustafa Kemal, İngilizler'in Anadolu'nun içlerine yayılmasına karşı İstanbul Hükümeti'ni uyardı. Yunus Nadi de, hapisten çıkmış, Yenigün gazetesini çıkarmaya başlamıştı.

İşgali protesto ettiler

"Ağlayan minareler altında yemin ediniz. Bayrağımıza ihanet etmeyeceğiz.." Bu sözleri duyan 200 bin Türk, Sultanahmet Meydanı'nı büyük bir işgal protesto alanına çevirmişti. Kadıköy mitinginden bir gün sonra, İstanbul Sultanahmet Meydanı'na akan ikiyüz bin Türk, İzmir'in işgalini kutlamak için sokaklardan İzmir limanına akan yerli Rumlar'a ve tüm dünyaya cevap veriyordu.

50'nin üzerinde sivil kuruluş (cemiyetler), öğrenciler ve siyasi parti üyelerinin de dahil olduğu 100 bin Türk'ü Sultanahmet Meydanı'ndaki tarihi yapıların arasında bir araya getirmişti. Kum gibi kaynayan bu yaslı ve mutsuz Türk kalabalığı kadınlardan, erkeklerden, yaşlılardan, gençlerden, askerlerden, subaylardan meydana gelmişti. (...) Bütün meydanları, evlerin balkonlarını, ağaçların üstlerini, camilerin duvarları ile kubbelerin üstlerini, minarelerin şerefelerini ve damları doldurmuştu. İstiklâl Harbi Gazetesi'ne göre ise meydan, **"mahşere"** dönmüştü.

MUSTAFA KEMAL: Hükümet yabancıların esiri

Kâzım Karabekir'e şifreli telgraf gönderen Mustafa Kemal, İstanbul'daki Türk Hükümeti'nin yabancıların elinde esir olduğunu vurguluyor.

Bazı Türk paşaları İngilizler tarafından Malta'ya sürgün edilir ve Türk hükümeti seyrederken, Mustafa Kemal Paşa seyretmiyordu. Erzurum'daki 15. Kolordu Komutanı Kâzım Karabekir Paşa'ya şifreli bir telgraf göndererek, **"Türk Hükümeti'nin yabancıların oyuncağı"** olduğunu vurguluyor ve şunları söylüyordu:

"İtilâf Devletleri'nin millî istiklâlimizi ve devletimizi idama mahkûm etmekte oldukları anlaşılmıştır. İstanbul'daki Türk Hükümeti de, yabancı kuvvetlerin elinde esir bulunmakta ve İstanbul şehri de kuvvetle işgal altındadır."

9.Ordu Müfettişi Mustafa Kemal, Türk Hükümeti için **"âdeta, kuşatılmış bir kale içinde mahsur kalmıştır"** diyordu.

"Anadolu'da gizli teşkilat kurulsun!.."

Mustafa Kemal telgrafında, ulusal mücadele için **"gizli direniş örgütü"** kurulmasını istiyordu: **"Anadolu'daki devlet memurlarının itimat edilecek şahıslarla işbirliği hâlinde gizli olarak teşkilatlanmaları gerekmektedir. İstiklâlimizi temin için bu şekilde yapılacak çalışmalarda ve mücadelede esas ödev askerlere düşmektedir."**

Milletin esaretten kurtarılması, hâkim ve müstakil olarak topraklarımızda yaşayabilmesi, ancak azimkâr ve namuslu ellerin milleti kısa ve doğru yoldan müdafaa-i hukuk ve istikbâle sevkiyle kâbil olacaktır.

Rumlar'ın sahillere yanaşmaları ihtimaline karşı köyler silahlandırılmalı, bu gibi sarkmaların yurdun içine doğru yayılması karşısında ateşle mukabele edilmeli ve sahillerdeki depolarda bulunan silâhlar gizlice işlere doğru kaçırılmalıdır..”

Damat Ferit Hükümeti ise, aynı anlarda, Yunan Ordusu ile savaşılmamasını, düşmanın yurdun içinde ilerlemesi durumunda Türk askerinin o kadar geri çekilmesini (kaçmasını!) emrediyordu!..

“Buyurun tevkif edin”

Bu arada, Sivas'a geçme hazırlığındaki Mustafa Kemal'in tutuklanacağı haberleri yayıldı. Hükümet tarafından yeni ataması yapılmış bulunan Elazığ (Mamüretülaziz) Valisi Kurmay Albay Ali Galip, Sivas'a giderek Vali Reşit Paşa'dan kente ayak basar basmaz Mustafa Kemal'in tutuklanmasını istedi. Fransız Binbaşı Brûno da, Sivas'ı işgalle tehdit ediyordu. Tutuklamaya karşı çıkan Reşit Paşa, **“İşte kendisi geliyor, buyurun siz tevkif edin”** karşılığını verdi.

Sivas'taki paşa-vali Reşit'in durumu bir telgrafla kendisine bildirmesi üzerine, arkadaşları ile uzun uzun görüşen Mustafa Kemal ise, **“psikolojik savaşla”** ilgili önemli bir yaklaşım sergiledi:

“Şimdi paşaya gereken cevabı vereceğim. Fakat, bu ne gaflet, ne bilgisizlik ve ne görüş kıtlığı? Bir Fransız binbaşının gelişi güzel atıp tutmasından ibaret sözler. Sivas'ın işgali kolay şey mi? Fransızlar bunu hangi kuvvetini sevk ederek yapabilecek? Arkadaşlar buna nasıl inanabiliyorlar? Basit bir propaganda ve blöf karşısında arkadaşlarımızın mânevîyat kırıklığına (moral bozukluğuna) uğramaları şayanı hayrettir doğrusu!... Ne Sivas'ı işgal edebilirler, ne de kongreye engel olabilirler.”

Mustafa Kemal, her çağda örnek olacak **“azim ve iradesini”** yine kongre ortamında, Mazhar Müfit'in omuzlarını sıkarak şu sözlerle ifade edecekti:

“Mazhar Müfit, bu söylediğin şeyler tehlike teşkil etmez. Tehlike ancak azim ve imanına güvendiğim arkadaşlarımda gördüğüm bu zaaftadır.”

Ali Galip'i azarladı:

Mustafa Kemal, daha sonra Ali Galip'i Kolordu Kumandanlık Dairesi'ne çağırttı ve **“gereken cevabı”** verdi. Mustafa Kemal'in yüzü asık, kaşları çatıktı. Azarlayan bir nutuk çekti. Ali Galip'in, Sivas'ta günlerce gizli faaliyette bulunmasını **“bayağılık”** olarak tanımladı. Süt dökmüş kediye dönen Ali Galip'in yanında Mustafa Kemal, kükreyen bir aslan yavrusuna benziyordu. Ali Galip öylesine perişandı ki, sürekli ter döküyor ve yutkunuyordu. Birkaç kelime söylemek istedi ama Mustafa Kemal Paşa müsaade ve müsamaha etmedi. Kızgın biçimde ayağa kalktı, **“Size daha ağır muamelede de bulunabilirdim. Emekli bir asker olduğunuza saygı gösterip bu kadarla yetiniyorum. Aklınızı başınıza almaz, haddinizi bilmezseniz, dilinizi de tutamazsanız sonunuz kötü olur”** dedi. Paşa'nın sözleri Ali Galip'in yüzüne tokat gibi iniyordu:

“Askerler mert olur. Türk askeri ise mertlerden mert ve pek civanmert olur. Siz cihanın kabul ettiği bu kaideye istisna mı teşkil ediyorsunuz?”

Alçaklar, caniler!

Mustafa Kemal, Sivas Kongresi'nin tamamladıktan sonra da (11 Eylül), dönemin İçişleri Bakanına bir telgraf çekerek, hak ettikleri biçimde çok ağır hakaretlerde bulunacaktı:

“Alçaklar, caniler!

Düşmanlarla millet aleyhinde haincesine tertiplerde bulunuyorsunuz. Milletın kudret ve iradesini takdirden aciz olduğunuza şüphe etmiyordum. Fakat vatan ve millete karşı haincesine ve bıçaklarcasına harekette bulunacağınıza inanmak istemiyordum. Aklınızı başınıza toplayın! Galip Bey ve yandaşları gibi akılsızların ahmakça olan boş vaatlerine (sözlerine) kapılarak ve Mr.Nowill gibi milletimiz ve vatanımız için zararlı olan yabancılara vicdanını satarak yaptığınız alçaklıkların milletçe tatbik olunacak mesuliyetini göz önünde tutunuz! Güvendiğiniz kişiler ve kuvvetin akıbetini öğrendiğiniz zaman kendi akıbetinizle mukayeseyi unutmayınız!”

“Ne blöfe aldırır, ne tehditten korkarız!”

Öfkesi dinmeyen Mustafa Kemal, gece yarısına doğru yorgunluk kahvelerini içtikten sonra, Mazhar Müfit'e (Kansu) döndü,

“Hele bak şu Brûno gafiline. Bir iki kuru sıkı tehdit ve blöfle bizi yolumuzdan dönecek insan mı sanıyor bu zavallı? Biz ne blöfe aldırır, ne tehditten korkar, ne de siyaset manevra ve tuzaklarına düşeriz!” dedi. Sonra da, milli mücadelenin kayıtlarını tutan Mazhar Müfit'e emretti:

“Mazhar Müfit, hatıra defterine bu olayı da yaz. Merak etme utanmazsın!.. Yaz ve de ki, 'Mustafa Kemal ve arkadaşları Sivas'a hareket edince Brûno ve arkadaşları Sivas'tan kaçtılar.'Bu notu hatıra

defterine bugün yazmanla, o gün yazman arasında hiçbir fark olmayacaktır.”

Moralleri düzelen arkadaşlarının **“Paşam bizler, tek kurşun, tek tepe kalıncaya kadar çarpışacağız, diye ant içtik. Ya istiklâl ya ölüm, diyen bir millet de göz önünde mevcutken korkacağımız hiçbir şey yok”** yanıtını alan Paşa, bir efkar sigarası tüttürdü ve, **“Haydi ‘Dağ başını duman almış’ marşını söyleyelim”** diyerek ayağa kalktı.

Gece yarısı ortalık **“Dağ başını duman almış”** marşıyla inlerken, milli mücadeleler odalarına dağılıyordu.

İşbirlikçi yerli basın ise, tehlike karşısında halkı uyarmıyor, yabancı sermayeye ve hükümetin lütuflarına bel bağlayıp, çanak yalayıcılığı yaparak İngiliz işgali istiyordu. “Özü sözü doğru, siyasi Osmanlı gazetesi” (!) sloganıyla yayınlanan Alemdar (Bayraktar, Önder!..) adlı gazete, bu hainliğini “işgal bayraktarlığı” na kadar götürmüştü. İşgalin ana sorumlusu İngiltere’yi övmek için binbir yola başvuruyor, “İngilizler’in bizi hiçbir zaman çelme takıp sendeletmediğini” ileri sürerek şöyle yazıyordu:

“İngilizleri istiyoruz.. Türkler’in kendi güçleri ile adam olmalarına imkân yoktur. Bu acı ama hakikattir. Yatağımıza serilmeden önce, bir kere daha Türkler ellerini İngiltere’ye doğru uzatmalıdır. Zaten 3 gündür şehrin her tarafında, Türkiye’nin İngiliz mandasına terk edilmesi için imza toplanıyor. İmzalar 40 bine ulaşmıştır. Türkler’i ancak İngiliz idaresi koruyup, kurtarabilir.”

Hain Ahmet Anzavur, Kurtuluş Savaşı yıllarında inanılmaz kışkırtıcılık yaparak, çok sayıda

vatanseverin şehit olmasına yol açmıştı.

احمد آنزاور بك

موى اليك شمدى به قدر كوستردىكى غيرت وقهر مانلق آئیده كوريله جك
قيمتدار خدمتلىرىمده برضمان ودليلدر.

شمدى به قدر اسى متدد دتملر مهاتف مطبوعاته
انتال ايش وئان بىكبانى احمد آنزاور بك پوكونده
بر رستى دوج ائتك سورتيله صيفه لىرى تىرىن
ايدىوروز . حكاية حاسى بر داستان كى مشتاق
حریت وسكون دالرده كزون احمد آنزاور بك ؛
توركانكه اوچ بىق كندى بىلمز ؛ حرصى
وتغنى بىقه برشى دوشونز . سىرسى سياستچىكه
پازىمى اولمه نعل ايدمه بىكى وهر حقيق عثمانلىك
مكتله و مقدس بادشاهك سلات و سعادى
اوشرند سوه سوه اولسى بىل بىكى بالىل اثبات
ايش وئام برضمانى و سىلمانه لايى سجاياى تشنه جمع
ايش بر نهرماندر .

قوى غير مليه چتلىرى بر سوك مذبحه ايله
زوالى آنالولىك خراب كويلرندىك سوك جرعه
حياى ده ائكه ؛ سوك شمله زندى ده . سوندورسكه
چاليشىر لىكن ؛ عجاره وار كسوز تورك كويلوسك
سپنه متدندىك پوكسان واولاي تلمين اك زىده اولك
دىن وادشاه عصفه چاربان پور كنده مدق عكسلر
برافش وپ فریاد مغالوبىتى صومدورق ايجون
اك شاپان بىبيل فداكارلىرى ائتمامده بيله دوچار
تردد اولامشدر .

مىر موى اليك ، مع الاسف حكومت سابقهك
معاوت رسى سىلده كىب قوت وتزید سوك
ايش وئان پتله قوشى موجود بوتون واسطه سىز تلره
رغما نه پارلاق و نه پوك موقىر قازاندى دوشونلجكه
اولورسه ؛ او قواى غير مشروعه و پاغیه قارشى
حكومت جىدهك بالىج ابراسنه مجبور قانجى
حر كانه موى اليك نعتدار خدمتلىر انا ايدمه بىلجكى
احمد آنزاور بك مشتاق بر صيفه آجردى . فقط اوپ
ايدىان موقىرلى بك سوك قانجقدر .

بىنا ، كوتان و حوالىسى غير مىل
چتله تلمىر ايدىن بىكبانى
احمد آنزاور بك
تارىخ شمدى به قدر
غلن ايدىوروزك پون سوك . املا ايدمه بىكى
ايدىان موقىرلى بك سوك قانجقدر .

Milli Mücadele karşıtı Alemdar gazetesi, 9 Nisan 1920 tarihli nüshasında Ahmet Anzavur'a övgüler yağdırıyordu.

Atatürk diyor ki:

“Yabancı parasıyla satın alınmış derneklerin etkinliklerine ve bu gibi gazetelerin zararlı yayınlarına son verilmelidir. (Özellikle subayların ve memurların bu gibi derneklere üye olmaları kesinlikle yasaklanmalıdır.)” Mustafa Kemal (1919)

“Ülkeyi satma” sözleşmesi...

TÜRKİYE, 15 yıl İngiltere'nin sömürgesi olsun!

Padişah Vahidettin ile hain Damat Ferit ikilisi, İngiltere'ye dehşetengiz bir teklifte bulundu. Halktan gizlenen bu anlaşma metninde korkunç istekler yer aldı

Padişah Vahidettin'in eniştesi olan Başbakan Ferit, istifa etti!.. Paris konferansındaki başarısız temalarının ardından İstanbul'a dönen Damat Ferit, güven tazelemek için Vahidettin'e istifa dilekçesini sunarak, yeni bir hükümet ile yoluna devam etmek istedi.

"Bakanlar arasında uyum olmadığını" ileri süren Damat Ferit, yine Vahidettin tarafından hükümeti kurmakla görevlendirildi.

Bu arada, kayınbirader-enişte ikilisinin üç ay kadar önce İngiltere'ye dehşetengiz bir teklifte bulunduğu ortaya çıktı:

"Türkiye, 15 yıllığına İngiltere'nin sömürgesi olsun!.."

Halktan saklanan gizli anlaşmanın ilk görüşmesinin 30 Mart 1919'da yapıldığı belirlendi. 4 Mart'ta padişahın başbakanlığa getirdiği Damat Ferit, ay sonunda, İstanbul'da bulunan İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Kaltorp'a (Galthorpe'a) giderek, Vahidettin'in hazırladığı anlaşmanın (muahedenin) taslağını sundu.

Halktan gizlenen bu anlaşma metninde şu korkunç istekler yer aldı:

1- (...) İngiltere 15 yıl boyunca, Türkiye'nin yabancılara karşı bağımsızlığını korumak ve iç güvenliğini sağlamak için gerekli bulunduğu yerleri işgal edecektir. (Bu, artık bu yüzyılda **"örtülü işgal"** ile yapılıyor. **"Paralel yönetim"** yöntemi ile yapılıyor. AB gibi **"Birlikler"** ve IMF gibi **"uluslararası ekonomi anlaşmaları"** ile gerçekleştiriliyor.

-HC)

2- Ermenistan, diğer büyük devletlerle anlaşacak olan İngiltere'nin isteğine göre bağımsız bir cumhuriyet olacaktır.

3- Boğazlardaki (Karadeniz ve Çanakkale'dekiler de dahil olmak üzere) bütün tahkimat yıkılacak ve buraları İngilizler tarafından işgal edilecektir.

4- İngiltere bir **“dostluk işareti”** olarak, padişah tarafından Osmanlı Bakanlarına İngiliz Müsteşarlar (yani onları idare edecek bakan yardımcılar -HC) tâyin edilmesine -lütfen- onay verecektir!. (Yani, **“lütfen bizi denetleyin”** mantığı. Ya da, bugün AB’nin dayatmaları karşısında söylenen **“onlar istediği için değil, biz istediğimiz için yapıyoruz”** mantığı!.. -HC)

5- Her vilâyete atanacak İngiliz Konsolosları 15 yıl boyunca Türk valilere **“danışman”** (!) olacaklardır. **(Onlar da valileri yönetecekler!.. Günümüzde, devlet kurumlarına yerleşmiş yabancı danışmanlar ne yapıyor acaba? -HC)**

6- Parlamento seçimleri ile yerel seçimler İngiliz Konsoloslarının gözetimi altında yapılacaktır. (İstenmeyen sonuç çıkma olasılığı görünürse -KKTC’de Annan Referandumu ve Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde olduğu gibi- seçim sonuçlarına müdahale edebilirsiniz, demek. -HC)

7- İngiltere ister başkentte, ister taşrada **“mâli denetim birimi”** kurma hakkına sahip olacaktır. (Düyun-u Umumiye İdaresi, IMF denetçisi gibi çalışabilirsiniz. Ekonomimizin denetimini tümüyle elinize alabilirsiniz, demek. -HC)

8- Anayasa, Doğu milletvekillerinin yetenek ve siyasi kabiliyetlerine göre sadeleştirilecektir. **(Yani, Ermenistan gibi Kürdistan kurmanın yolu da Anayasa’da açılacaktır. -HC)**

“Türkler Avrupa’dan atılmalıdır. Amerikalı senatör Lodge’un dediği gibi İstanbul Türkler’den tamamen alınmalı, bir veba tohumu olan, harplerin yaratıcısı, komşuları için bir küfür olan Türkler Avrupa’dan silinmelidir.”

Lord Curzon

“Türkler’i Avrupa’dan kovmak gerekir. Ancak önce taksim (parçalayıp, paylaşma) konusunda anlaşmalıdır.”

Jean Louis Carra

“Bugün Türkler’in ayakları altında ezilip inleyen Hristiyanlar, zamanı gelince onları yargılayıp, cezalandıracaktır. Türk Ordusu şeytanın ordusudur.”

Martin Luther

Vahidettin, istifaya rağmen yine hükümeti kurma görevini eniştesi hain **Damat Ferit**'e veriyordu.

İstanbul'u işgal İngiliz askerleri, tüfeklerine süngü takılı halde Galata Rıhtımı'nda yürüyüşte...

Nutuk'ta tarihi cevap:

Korkak insanlar ulusun duraksamasına yol açarlar

Mustafa Kemal, Meclis'te okuduğu Nutuk'ta, işbirlikçileri suçlamıştı. Ulu Önder, çanak yalayıcı işbirlikçi basının alçaltıcı yayınları için bu ifadeleri kullanıyordu

"Yetersiz (âciz) ve korkak insanlar, herhangi bir yıkım karşısında Ulus'un da duraksamasına ve çekingen bir duruma gelmesine yol açarlar. Güçsüzlük ve duraksamada (beceriksizlik ve tereddütte)

öylesine ileri giderler ki, sanki kendi kendilerini alçaltırlar. Derler ki: 'Biz adam değiliz ve olamayız! Kendi kendimize adam olamayız. Varlığımızı, bağılsız (kayıtsız) koşulsuz (şartsız) olarak yabancı bir devletin eline bırakalım. 'Balkan Savaşları'ndan sonra ulusun, özellikle ordunun başında bulunanlar da, başka biçimde, ama gene bu anlayışla iş görmüşlerdi.

Türkiye'yi, böyle yanlış yollarda dağılma ve yok olma uçurumuna sürükleyenlerin elinden kurtarmak gerekir. Bunun için bulunmuş bir gerçek vardır, ona uyacağız. O gerçek şudur: 'Türkiye'nin düşünen kafalarını büsbütün yeni bir inançla (imanla) donatmak. Bütün ulusa sağlam bir iç gücü (mânevî güç) vermek.'" Hükümet ve ordunun başında bulunanlara Atatürk'ün yanıtı buydu!.. "İngiliz parası burada Türkiye'yi mahvetmek için harcanır." Mustafa Kemal (1919)

Damat Ferit'e suikaste hayır!..

"Bu adamın bir adalet divanında ihanetinin sabit olacağına hiç şüphe yoktur" diyen Mustafa Kemal,

Damat Ferit'e suikast düzenlenmesine izin vermemişti

Kendisine suikast yapılması için her yol denenen Mustafa Kemal, hain Damat Ferit'e düzenlenecek suikasta izin vermeyecek kadar da büyüktü.

1919'un 17 Eylül'ünde arkadaşlarına durumu anlatan Mustafa Kemal, şöyle diyordu:

Hakim değiliz

"Bir genç arkadaşımız, Sadrazam Ferit Paşa'nın öldürölme teşebbüsü için benden onay istiyor. Bu adamın bir adalet divanında ihanetinin sabit olacağına hiç şüphe yoktur. Büyük fenalıklarına devam ediyor ve elinden geldiği kadar da devam edecektir.

Fakat biz mahkeme değiliz, hakim de değiliz. Adaleti uygulama yeri ve yetkisinde de değiliz. Ancak adalet isteyebiliriz. Bunu da fert yapar. Kaldı ki bu adam, halen nazariyede bile olsa şeklen meşru durumda sadrazam, çünkü Padişah'ın güvenine sahip... Faaliyet halinde Meclis-i Mebusan yok ki, güvensizlik beyan etsin ve düşürsün.

O halde onunla ancak, şimdilik onu oraya getireni ikna ederek, yarın da bu ülkede böyle sonuçlara meydan vermeyecek yolları kapayarak mücadele edebiliriz.(...)

Ne dersin çocuk?

Bu yolun dışındaki hiçbir tarz, ne vatana ve ne de sahiplerine hayır getirir. Anlaştık değil mi?"

Sonra da, düşüncenin sahibi gence dönerek, "Sen ne dersin çocuk? Bir şaşkını kahraman veya kurban mı yapmak istiyorsun? Bırakın bu komitacı kafasını..." dedi.

"Vatanın sînesinde (bağrında) kurtuluş çarelerini birlikte, ölünceye kadar aramaya, temin etmeye çalışacağız."

Mustafa Kemal (24 Aralık 1919)

Teslimiyet belgesine Başbakan Erdoğan ile birlikte imza atan Abdullah Gül, Meclis kürsüsünde AB için şöyle diyordu: Avrupa'nın Zenginler Kulübü'nün köşkünde, bahçedeki bir barakaya girdik diye sevinerek geldiniz

Abdullah Gül, 1995 yılında TBMM'nde bu AB için şöyle konuşuyor ve büyük alkış alıyordu!:

‐Siz o profesörün (Erol Manisalı) dediği gibi, Avrupa’nın Zenginler Kulübü’nün köşkünde, bahçedeki bir barakaya girdik diye sevinerek geldiniz. Halbuki ben, Şunu hatırladım: Bizim atalarımız -bugün onların ruhunu y d ediyor ve bugün onların davasını g d yoruz- bir gün, Avrupa’ya nasıl gitmiŐlerdi, Osmanlı Avrupa’ya nasıl gitmiŐti? Avrupa’ya siz böyle gittiniz. Ben bunu karŐılaŐtırarak doğrusu çok  z ld m. Değerli arkadaşlar, Avrupa Parlamentosu’ndaki münakaşaları takip edin. Türkiye oralarda nasıl rencide edilecek ve Türkiye oralarda nasıl kötü durumlara düşürülecek, göreceksiniz.

Serbest dolaŐım yok...

Şimdi ben soruyorum; Yine Sayın Dışişleri Bakanı ’1963 Ankara Antlaşması yürürlüktedir; biz ona dayanarak, bunları uyguluyoruz’dediler. Peki, o antlaŐmaya göre, 1986’dan itibaren Türk vatandaşları Avrupa’da serbestçe dolaŐmayacaklar mıydı? Bu hakkı niçin almadınız o zaman? Ankara Antlaşması, daha önce yaptığınız anlaŐmalar bu hakkı verdiyse, niçin onlar diretiyor, ’Hayır, benim çıkarıma değildir; Türkiye’de 10 milyon iŐsiz vardır; Türkiye’nin nüfusu büyüktür, gelir Avrupa’yı işgal eder, istediği yerde oturacak, istediği işi yapacak. Ben bu imzaladığım, taahhüt ettiğim 1986 yılında uygulamaya girecek, dediğim antlaŐmayı tanımıyorum’diyor da, siz nasıl oluyor da hâlâ 1963 Antlaşması’ndan bahsediyorsunuz?

Hiçbir direniş olmamaktadır...

1982 yılından itibaren, mâli yardım yapmayacak mıydı, Ankara Antlaşması veyahut da diğer anlaŐmalara göre? Burada herŐey tek taraflı olarak gitmektedir. Avrupa’nın menfaatleri söz konusu olduğunda tavizler verilmektedir, vazgeçilmektedir; fakat Türkiye’nin çıkarları söz konusu olduğunda, hiçbir direniş, hiçbir ısrar olmamaktadır. Bu Şudur: ’Ne pahasına olursa olsun, Türkiye Avrupa Birliği’ne girecek, Türkiye Gümrük Birliği’ne girecek’anlayıŐıdır.

Halkın beyni yıkanıyor...

Avrupalının fert başına geliri nedir; 20 bin dolar civarındadır. Siz neyi alacaksınız, neyi alacaksınız?

Alım gücünüz m  olacak? Ama bunların reklamı yapılacak. Eğer bugün reklam harcamaları 5 trilyonsa, 20 trilyona çıkacak. Tabii ki medya, tabii ki gazeteler, tabii ki televizyon kanalları bunu alkıŐlayacak, halkın beynini yıkayacak. (...) Şimdi neyin savunmasını yapıyorsunuz Allah aŐkına? Hepimiz Türkiye’de iŐsizlikten bahsetmiyor muyuz; hepinizin odasına gelen insanlar, ’bana iş, iş’ diye gelmiyor mu? Yarın göreceksiniz, batan sanayi karşısında, odanıza ’iş’ diye gelen insanların sayısı 10 misline çıkacaktır. Bunarı  z lerek söylüyorum; ama bunlar gerçektir. Türkiye’de gerçek ilim adamları da bunları söylüyor; fakat televizyon programlarındaki müzakerelere bakıyorsunuz, oralara çıkarılan herkes, resm  yayın organı gibi, herkes, bir pembe tablo çiziyor. Niçin bir tane de, ilim adamlarından, politikacıardan, bunun farklı yanını söyleyenler çıkarılmıyor, konuŐturulmuyor, halktan gizleniyor? Çünkü, Türkiye’de çıkarıcılar, bunun peŐindedir. (RP sıralarından alkışlar.)

Yabancı sermaye çökertecek...

Yabancı sermaye gelecek, deniliyor. Doğru, yabancı sermaye gelecek; ama, yabancı sermaye Türkiye'ye yatırım yapmak için gelmeyecek. Yabancı sermaye, rekabet karşısında sarsılan Türk sanayiini, fabrikaları, hisseleri, getirdiği birkaç yüz bin dolarla satın almak için gelecek. (RP sıralarından alkışlar.)

Kıbrıs gitti...

Kıbrıs meselesi Türkiye için dolaylı olarak bitmiştir; iddia ediyorum burada. Kırk yıllık Kıbrıs meselesi; çünkü, siz imza atmışsınız ve demişsiniz ki: '6 ay sonra, Kıbrıs'la AB arasındaki üyelik anlaşması başlayacaktır.' Bu ne demektir; Avrupa'yı bilen herkes biliyor ki, 6 ay sonra, bir sene sonra, Rum Kesimi -ki, Avrupa'nın gözünde, Kıbrıs'ı Rum Kesimi temsil etmektedir- AB'ne tam üye olarak girecektir. (...) Daha iki ay önce, Avrupa Konseyi Parlamentosu'nda alınan Kıbrıs'la ilgili karar, Türk Ordusu'nun işgalci olduğunu... Birleşmiş Milletler'in bile diyemediği hakareti yaptığı kararları aldılar. Dolayısıyla Kıbrıs davasının Brüksel'e taşınması, Yunanistan'ın, zaten yıllardır uğraştığı bir şeydi ve dolaylı olarak bitmiştir. (...) Bu millî davada, sizin burada, 'Ben de şöyle yaparım'demeniz bizi hiç ilgilendirmez; çünkü, onu yapabilecek gücü olmayacaktır Türkiye'nin. Bunu söylüyorum. Eğer olsaydı, Türkiye, AB'nden daha önceki anlaşmalardan doğan haklarını elde edebilirdi. (RP sıralarından 'Bravo'sesleri, alkışlar.)

Utandım...

Ne üzücüdür ki, dün, Brüksel'den dönen heyet burada, sözüm ona, göstermelik, neşeli şeylerle karşılandı. (RP sıralarından, 'Davulla, zurnayla'sesleri.) Ben, kendi adıma utandım bundan. Davul zurnayla karşılandı. Türkiye içinde bitmiş, tükenmiş, ekonomiyi berbat etmiş, halkı yaşamıyor gibi yaşamaya mahkum etmiş, evet halkı yaşamıyor gibi yaşamaya mahkum etmiş bir hükümet, kendi halkına karşı başarılarıyla övünemiyor.

Düyun-u umumiye...

Kapitalist onlar... Düyun-u Umumiye'yi hatırlayın, tek parti devrinin ideologları, onları tenkit ede ede bu halkın beynini yıkadı. Fakat ne yazık ki aynı duruma Türkiye'yi düşürmekle meşguller."

Aynı yılın sonlarına doğru (13 Ekim 1995), aynı partinin (Refah Partisi) Sivas Milletvekili Abdülatif Şener de (AKP Hükümeti'nin Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı) TBMM kürsüsünde dile getiriyordu:

"Washington talimatları, Avrupa Birliği talimatları, IMF talimatlarıyla bu ülkede hiçbir şey halledilemez. (RP sıralarından 'Bravo'sesleri.) (...)

Bu paketler neyin nesi arkadaşlar? Bu IMF'nin, Dünya Bankası'nın hazırladığı paketler ne işe yarıyor? Bu IMF, paketlerine Türkiye'de yaşayan insanların sorunlarına çözüm bulmak için mi üretiyor, getiriyor, önümüze

koyuyor?.. Yoksa, kendi ülkesindeki sermayenin çıkarlarını devam ettirmek için mi? Bunun çözülmesi gerekir.
IMF reçeteleri ile Türkiye'nin hiçbir yere varamayacağı açıktır. IMF reçetelerine teslim olmuş bir başbakanla
Türkiye'nin sorunlarının çözilemeyeceği de açıktır.”

Ne ilahî tesadüftür ki, iktidara geldiklerinden itibaren AKP Hükümeti de (Abdullah Gül, Dışişleri Bakanı ve Başbakan
Yardımcısı; Abdüllatif Şener de, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı olarak!) aynı kaderi yaşadı ve Türkiye'ye
yaşattı!..

AKP Milletvekili Ramazan Toprak gibi, bu gerçeği gören bazı AKP'liler durumu, “AB, alacakmış gibi; biz de
girecekmiş gibi yapıyoruz” sözleriyle özetlediler.

**Avrupa Parlamentosu'ndaki münakaşaları takip edin. Türkiye oralarda nasıl
rencide edilecek ve Türkiye oralarda nasıl kötü durumlara düşürülecek,
göreceksiniz.**

**Ne üzücüdür ki, dün, Brüksel'den dönen heyet burada, sözüm ona,
göstermelik, neşeli şeylerle karşılandı.
(RP sıralarından, 'Davulla, zurnayla' sesleri.) Ben, kendi adıma utandım
bundan.**

Papazın heykeli önünde AB Anayasası'na imza

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, 29 Ekim 2004'te İtalya'nın başkenti
Roma'da Avrupa Birliği Anayasası'nın imza törenine katılmıştı. Gül ve Erdoğan ikilisi, AB Anayasası'na Hristiyanlık

dünyası için tarihi öneme sahip Campidolio’da Papa X. Innocenizo’nun heykeli önünde imza atmıştı. İmza töreninin ardından Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül Avrupa Birliği liderleriyle fotoğraf çektirmişti.

Yabancıya toprak ve mülk satmayın!..

“Yabancıların toprak almasında her türlü engelin ortadan kalkması, sağlıklı bir mali sistemin kurulması ve yol veya köprülere yatırılan sermayenin güven altına alınabilmesi için verilen güvenceler, ardından büyük sonuçlar getirecek olan diplomatik başarılarıdır. Önümüzde işlenmemiş ve zengin bir toprak bulunmaktadır. Batı sanayisi bu toprağa nüfuz etmeli ve ona sahip olmalıdır.” Times Gazetesi (12 Şubat 1856)

Times Gazetesi’nin bu yazısından 63 yıl sonra 1919’da, İstanbul’da toprağı ve binası olan vatandaşların bir kısmı mülklerini yabancılar satmaya başladı.. Bu satışları durdurmayan İstanbul Hükümetinin amacı, “bütçe açığını kapatmak” idi!..

“Mümkünse alalım...”

Özellikle Akşam Gazetesi İstanbul halkına çağrıda bulunarak, **“yabancıların bir manevrası”** ile karşı karşıya bulunduğumuzu ve yabancıya toprak satmanın **“ülkenin bir parçasını satmak”** olduğunu söyledi:

“Toprak ve mülk satmayınız. Bugün vergisini veremediğimiz toprak, yarın bize bir servet getirecektir. Satmayalım, mümkünse alalım.

Son istatistikler, her gün İstanbul’un Müslüman ve Türk halkının yığın yığın emlâk ve arazi satmakta olduğunu göstermektedir. (...) Eğer bunları da elden çıkarırsak, kupkuru nüfus olarak kalacağız. Zaten bizi istemeyenlerin de amacı budur.

Bize şimdi bol bol para veriyorlar ya da verilen parayı fırsat sanıyoruz. Bu manevra karşısında şaşımayalım. Evini, arsasını, iradını(gelirini) yabancıya satan her Türk, kentinin bir parçasını satıyor demektir.”

Mandacılık özlemi

Halide Edip Adivar, bir yandan işgal karşıtı mitinglerde halkı vatani savunmaya çağırırken, diğer yandan Amerikan mandasına girmek istiyordu.

17 Ocak 1923. Mustafa Kemal, Gebze istasyonunda Halide Edip Adivar ile birlikte...

Medenî duruma getirmek (!) için, bu sayı yeterliymiş!

Amerika, Türkiye'ye 100 bin asker göndermek istiyor.. Halide Edip, **"Amerika mandasına girmek için"** Mustafa Kemal'i iknâ etmeye çalışırken, Amerikalılar da boş durmuyordu. Bir **"Amerikan yardım heyeti"** (!), temaslarını sürdürüyordu.

"Yardım heyetinin" (!) başındaki "binbaşı" Arnold, Londra'dan sonra geçtiği Paris'te bir açıklama yaptı:

"Türkiye'yi medenî duruma getirmek için, 100 bin Amerikalı yeterlidir!."

Ülkemizi himayelerine almayı da -tıpkı Halide Edip'in söylediği gibi- **"insaniyet nâmına"** kabul buyuracaklardı!:

"Amerika, insâniyet duyguları ile Türkiye mandasını kabul edecektir. Rumeli ve Anadolu Türkiye'si'ni medenî hâle

Halide Edip Amerikalılar'ı korurken, İzmir'in işgalinde İngilizler'in "Türkler'i medenîleştirme projesi" (!) adı altında, işkence ve kırım uyguladıklarını söylüyordu:

"Mister Lloyd George'un (Lloyd Corc) Türkler'i medenîleştireceğiz diye gönderdiği ordu, ne yazık ki medenîleştirmek hareketine böyle başlamıştır. Türk kamuoyunu çığırından çıkaran işte bu ilk İzmir olayıdır."

İstanbul Hükümeti verdiği demeçlerle, yaptığı işbirliği ile ne kadar güçlü görünmeye çalışırsa çalışsın, ulusalcılara karşı çaresizdi.

Sivas'ta Milli Kongre toplandı..

Millet artık uyanmıştır

Tüm milli güçleri birleştirme ve Türkiye'yi işgalden kurtarmaya yönelik ikinci "**ulusal direniş kongresi**" 4 Eylül 1919'da Sivas'ta toplandı.

Kongre başkanlığına seçilen Mustafa Kemal, açış konuşmasında "**Artık milletin uyandığını**" söylüyordu ama, milletin tam olarak uyandığı söylenemezdi. Kongre delegelerinin pek çoğu "Padişaha kongre adına bir telgraf çekilmesini", "Kongrenin İttihatçılıkla ilgisi olmadığına ilişkin yemin edilmesini" istiyordu.

Hristiyanlar, Ermeniler ve Pontusçular'ın kirli emellerine değinen Mustafa Kemal uzun konuşmasında önemli noktalara tek tek işaret etti.

Ülkemizdeki Hristiyanlar azıtmıştı:

"İtilaf devletlerinden kuvvet alan ülkemizdeki Hristiyanlar, milletimizin onuruna dokunan çılgınca davranışlara girişti. Batı Anadolu'da İslâm'ın harim-i ismetine (namusuna) tecavüz eden Yunan zalimleri, İtilaf devletlerinin hoşgörür gözleri önünde canavarca facialar yaptılar."

Ermeniler katliama başlamıştı:

"Doğu'da Ermeniler, Kızılırmak'a kadar genişleme hazırlıklarına giriştiler. Şimdiden sınırlarımıza kadar dayanıp, toptan öldürüp yok etme politikasını gütmeye başladılar."

Pontus Krallığı canlandırılmak isteniyordu:

"Karadeniz kıyılarımızda, Pontus Krallığı hayalinin gerçekleşmesine bile çalışıldı. Adana, Ankara, Maraş, Konya yakınlarına kadar gelen işgalciler Antalya'ya da girdiler.Trakya da işgal bölgesi içine alındı."

Hükümet her şeye katlanıyor ve susuyordu:

"Saltanat tahtının yeri ve halifeliğin merkezi olan İstanbul ise, padişah saraylarının içine kadar sokulan boşucu bir işgal havası içinde, yabancı tekeline ve baskısına yenik düştü. Bütün bu haksız saldırılara karşı İstanbul'daki hükümet, belki tarihte bir benzeri daha görülmemiş bir katlanma ile sustu. Her zaman güçsüz ve kararsız kaldı. İşte bu durumlar, milletimizi silkinip uyanmaya sürükledi."

Cansız bir ülke, kansız bir millet görüntüsü sergileniyordu:

"Artık milletimiz çok güzel anladı ki, itilaf devletleri bu ülkede, kutsal varlıklarına ve milli kaderine sahip çıkacak bir gücün, bir isteğin (iradenin) olmadığına iyice hükmederek akıllarına geleni yapmışlardır. Ve bu zavallılık

yüzündendir ki, cansız bir ülke kansız bir millet neleri hak etmiş sayılabilirse, hepsini hiç çekinmeden uygulamaya koymuşlardır. Buna karşı boyun eğip, teslim olmuş görünmek, tam bir çöküntüden başka bir sonuç vermeyecektir.”

Umudu yitirmemek gerekiyordu:

“Efendiler! Milletimizin sizler gibi uyanık ve şerefli kimseleri, görünüşün kaygılı karanlıklarından umutsuzluğa düşmediler. Çünkü onlar bilirler ki, tarih bir milletin varlığını, hakkını hiçbir zaman inkâr edemez.”

Hükümet, milletin sesini boğuyordu:

“Ülkenin ve milletin kaderine sahip çıkmada güçsüzlükten, miskinlikten başka bir şey gösterememiş olan İstanbul Hükümeti, milletin sesini boğmak, belirlemeye başlayan bağılıklarını koparmak ve böylece milleti daima yenik göstermek gibi ancak düşmanlarımızın çıkarına işleyen aykırı davranışlarda ancak gücünü gösterebilirdi. Bu durum, milli tarihimizde elbette İstanbul Hükümeti hesabına lekeli bir sayfadır.”

Ordu, hükümeti uyarıyordu:

“Teşekkür olunur ki, millet ve milli gücün tam dayanağı olan namuskâr ordumuz, merkezi hükümeti uyarmakla bir çok büyük zararı önlemiş oldu. Yine de bu durumun, milli davranışta bir çok gecikmelere ve duraklamalara neden olduğu unutulamaz.”

Tükürün ehli salibin(*) o hayasız yüzüne..

Tükürün, onların asla güvenilmez sözüne..

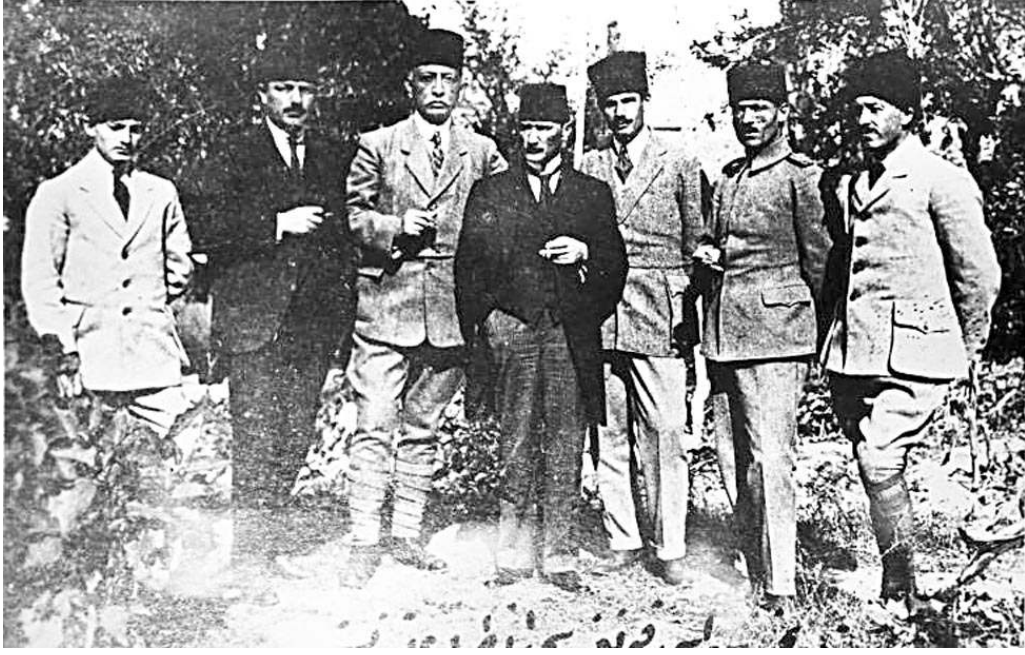
Medeniyet denilen maskara mahlûku görün:

Tükürün, maskeli vicdanına asrın, tükürün..

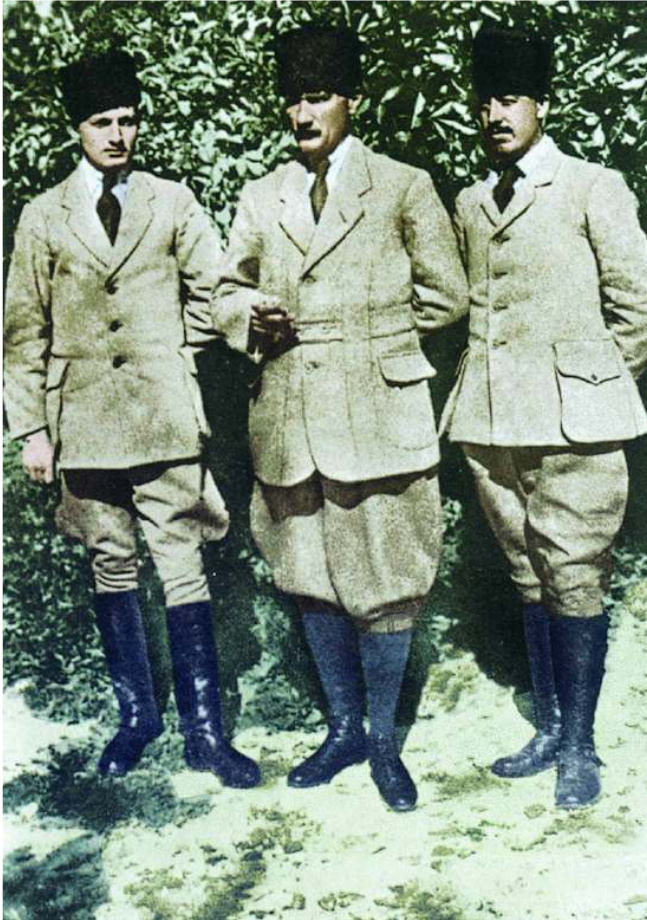
(*) Haçlı'nın Mehmet Akif Ersoy

Sivas Kongresi sırasında seçilen Heyet-i Temsiliye üyeleri (4-11 Eylül 1919).

(Soldan sağa: Muzaffer Kılıç, Hüseyin Rauf Orbay, Bekir Sami Kundak, Mustafa Kemal Atatürk, Ruşen Eşref Ünaydın, Cemal Cahit Toydemir, Cevat Abbas Gürer)

Mustafa Kemal'in askerlikten istifa ettiği gün, yaverleri Muzaffer Kılıç ve Cevat Abbas Gürer'le (8 Temmuz 1919)

"Manda düşüncesini kabul ederseniz, Mustafa Kemal'i 'vatan kurtarıcısı' değil, vatan batırıcısı' ilan eder ve şiddetle kınarız" diyen Tıbbiyeli delege Hikmet'e Ulu nder, "Evlat (Çocuk!) müsterih ol. Biz

azınlıkta kalsak dahi mandayı kabul etmeyeceğiz” cevabını veriyordu

Sivas Kongresi’nin ilk üç gününde ana konulara girilemedi. Kongre üyeleri zamanlarının büyük bölümünü, o güne kadar kafalarında biriktirdikleri soruların yanıtını aramakla **“güven oluşturmaya”** yönelik tartışmalarla geçirdiler. Özellikle, **“toplantı İttihatçıların toplantısı mıydı, değil miydi?”** sorusu ve bu konuda **“yeminler edilmesi”** tartışması ön plandaydı.

Daha sonra, Türkiye’yi işgalden kurtarmak için kurulan derneklerin birleştirilmesine karar verildi. **“Manda”** (himaye) konusu da kongrenin çok ayrıntılı biçimde üzerinde durduğu ana konulardan biri oldu. Anadolu’da bir **“Milli Hükümet”** kurulmasına değinen Mustafa Kemal, mandacılığın kabul edilemeyeceğini vurguladı durdu. Milli hükümet kurulmasını isteyenlere (Mazhar Müfit, Hüsrev Sami Bey, Denizli ve Afyon delegeleri) destek veriyor ve buna karşı çıkacak Padişah ve Damad Ferit için **“İsterlerse buna isyan adını versinler”** diyor ama tedbirli davranıyordu:

Galeyana gerek yok

“Bunun için galeyana gerek yok. Bir işi zamansız yapmak, o işi sonuçsuz bırakmak olur. Düşüncelerinize karşı değilim. Sadece zamansız olduğu kanaatindeyim.. Her şey sırasında ve zamanında yapılmalıdır.”

İstanbul delegeleri ısrarla, Amerikan mandasına girilmesini istiyordu. Anadolu delegeleri ise kesinlikle buna karşıydı. Manda taraftarı “milliciler” (ulusalcılar), “mandanın, bağımsızlığın terk edilmesi anlamına gelmediğine” inanıyordu. Hatta, İstanbul delegelerinden İsmail Hami, “Manda kelimesine takılmayın. Bu kelimenin önemi yok. Önemli olan işin içeriğidir. ‘Manda altına girdik’demeyelim de, isterlerse ‘Sonsuz yaşayacak devlet olduk’diyelim” diyordu!..

Amerikan sömürgesi olmak isteyenler Mustafa Kemal’e şu sözlerle de baskı yapıyordu:

“Çabuk, Amerikan himayesini isteyin. Bir dakika kaybedecek vakit yok. İstanbul’da filân Amerikalı veya Amerikan heyeti cevap bekliyor. Yoksa fırsat kaçacak. Biz kendimizi idare edemeyiz. Borçlarımızı ödeyemeyiz. Bizden bunlar geçmiştir. Çabuk, çabuk; aman yabancı devlet himayesi...”

Ya istiklâl ya ölüm

Manda tartışmaları kongre bitiminde de sürüyordu. Örneğin, bir gece **“milli hareketin liderinin”** odasındaki sesler dışarıya taşıtı..

Genç Tıbbiyeli delege Hikmet, sesini yükselterek heyecanla:

“Paşam, üyesi olduğum Tıbbiyeliler beni buraya İstiklâl davamızı başarmak yolundaki çalışmalar için gönderdiler. Mandayı kabul edemem. Eğer kabul edecek olanlar varsa, bunlar her kim olursa olsun şiddetle reddederiz. Örneğin, manda düşüncesini siz kabul ederseniz sizi de reddeder, Mustafa Kemal’i ‘vatan kurtarıcısı’ değil, vatan batırıcısı’ ilan eder ve şiddetle kınarız!..” diyordu.

Mustafa Kemal de heyecanlanmıştı:

“Evlat (Çocuk!) müsterih ol. Gençlikle gurur duyuyorum. Biz azınlıkta kalsak dahi mandayı kabul etmeyeceğiz. Parolamız tektir ve değişmez: Ya istiklâl ya ölüm!.”

Var ol Paşam

Bu sözler üzerine Hikmet, **“Var ol Paşam”** diyerek Mustafa Kemal’in ellerine sarılıp öperken; Paşa da genci alnından öptü; **“Gençler, vatanın bütün ümit ve istikbâli size, genç**

kuşakların anlayış ve enerjisine bağlanmıştır” dedi.

Dönemin gazetelerinde yer alan bu haberi de “kaydeden” Mazhar Müfit, yıllar sonra şöyle diyecekti:

“Mustafa Kemal Paşa, yıllardan sonra ‘Acaba bizim Sivas Kongresi’ndeki biricik ateşli genç tıbbiyelimiz nerede?’ diye sormuştu. Hikmet’i milletvekili yapmak istiyordu. Bulunamadı, ‘ölmüş..’dendi. Halbuki, geçen sene hayatta olduğunu, albay rütbesine yükselmiş olarak bir askerî hastanenin başhekimliğinde bulunduğunu memnuniyetle öğrendim.”

*** Mustafa Kemal , ilk büyük kongreyi (23 Temmuz - 7 Ağustos 1919) topladığı Erzurum'da hükümet konağı önünde Vali Zühtü Bey, memurla ve subaylarla...**

Mustafa Kemal, parasızlıktan ve yokluktan dert yanan Mazhar Müfit'e böyle diyordu:

Para olsa annem de yapar!..

Kongre'nin sonunda "bütün dünyaya kafa tutan millicilerin parasızlığı" tartışılırken, Mazhar Müfit'le Mustafa Kemal arasında geçen konuşma, tam bir ders niteliğinde.

Müfit Bey sinirli biçimde:

"Hepsi güzel, fakat biz burada 5-6 kişi oturmuşuz, yalnız memleketimizle, padişahla, Ferit Paşa ile değil, bütün dünya ile uğraşıyoruz. Para yok, asker yok, top yok, tüfek yok. Velhasıl bu savaşımızı destekleyecek elimizde kuvvet yok. Buna çare düşünelim" dedi.

Mazhar Müfit, Mustafa Kemal'in yanında Milli Mücadele'nin finansal sorunlarından da sorumluydu. Parasızlık doğal olarak onu sinirli yapıyordu.

Marifet bu yokluk içinde başarılı olmaktır

Paşa gülerek, **"Azizim Mazhar Müfit! Bu senin dediklerinin hepsi olsa, o zaman bu işi annem de görebilir. Marifet bu yokluk içinde başarılı olmaktır. Her nedense sen bu gece sinirlenmişsin. Haydi git yat, yarına kadar bir şeyin kalmaz"** karşılığını verdi.

Para, asker, top ve tüfek yoksulluğunun yanı sıra, milî direnişi anlatacak bir gazete çıkarmak için de para yoktu. Var olan ise, kağıt bulamıyordu. Daha sonra Mustafa Kemal bu durumu şöyle açıklayacaktı:

"Elde var olan Hakimiyet-i Milliye Gazetesi için bile kağıdımız yok. (...) Tabii istenir ki, yalnız Hakimiyet-i Milliye Gazetesi değil, beş on tane gazete daha çıkarılabilsin ve hatta yabancı azeteler çıkarılsın, bunlar arzu edilir. Bu konuda da varolan olanaklara başvurulmamış değildir."

"Biz emperyalist pençesine düşen bir kuş gibi yavaş yavaş aşağılık bir ölüme mahkum olmaktansa, babalarımızın oğulları olarak vuruşa vuruşa ölmeyi tercih ediyoruz" Mustafa Kemal (1919)

* Amerikalı General Harbord

Amerika ve Fransa 'dip dalgasından' korkuyor

Mustafa Kemal'in Amerikalı General Harbord ile görüşmesini daha sonra yakın arkadaşı ve sırdaşı Mazhar Müfit Kansu da yazdı.

Kansu'nun "tanıklığına" göre General Harbord, konuşmanın sonuna doğru gülerek, **"Millet ve siz her türlü çalışmada ve fedâkarlıkta bulunmanıza rağmen başarılı olamazsanız ne yapacaksınız?"** diye sordu.

Mustafa Kemal ise şu tarihi yanıtı verdi:

"Millet ve biz yok, vahdet (birlik) halinde millet var. Biz ve millet ayrı ayrı

şeyler değiliz. Ve şunu kesin olarak söyleyeyim ki, bir millet varlık ve istiklâli için her şeye başvurur ve bu amaç uğrunda her fedâkarlığı yaparsa, başarılı olamaması mümkün değildir. Elbette başarılı olur. Başarılı olamaz ise, o millet ölmüş demektir. Şu halde, millet yaşadıkça ve her türlü fedâkarlıkta bulundukça başarılı olamaması düşünülemez ve böyle bir şey söz konusu olamaz.”

General Harbord, bu sözleri onaylayarak Paşa'nın elini sıktı ve **“Anladım, bu azimde bulunan bir millet başarılı olur”** dedi.

Vuruşarak ölürüz

Falih Rifkî Atay'ın **“yazdığına”** göre de, görüşme şöyle gerçekleşti. ABD Genelkurmay Başkanı General Pershing'in Kurmay Başkanı General Harbord, Mustafa Kemal'e döndü:

“Türk tarihini okudum. Milletiniz büyük kumandanlar yetiştirmiş, büyük ordular hazırlamıştır. Bunları yapan bir millet elbette bir medeniyet sahibi olmalıdır. Takdir ederim. Ama bugünkü duruma bakalım. Başta Almanya, müttefiklerinizle dört yıl harbettiniz, yenildiniz. Dördünüz bir arada yapamadığınız şeyi, bu durumda tek başınıza yapmayı nasıl düşünebiliyorsunuz? Fertlerin intihar ettikleri vakit vakit görülür. Bir milletin intihar ettiğini mi göreceğiz?”

Mustafa Kemal, generale **“Teşekkür ederim”** dedi:

“Tarihimizi okumuş, bizi öğrenmişsiniz. Fakat şunu bilmenizi isterdim ki, biz emperyalist pençesine düşen bir kuş gibi yavaş yavaş aşağılık bir ölüme mahkûm olmaktansa, babalarımızın oğulları olarak vuruşa vuruşa ölmeyi tercih ediyoruz.”

Amerikalı general ve arkadaşları sessizce ayağa kalktılar:

“Biz de olsak böyle yapardık!”

“Atatürk'ün sırdaşı” Kılıç Ali'ye göre, çok önemli yetkilerle donatılmış General Harbord'un Sivas'a gelişi,

“tarihin akışını değiştirecek” kadar önemli idi

Amerikan Kuvvetleri Başkomutanı General Pershing'e tanınmış fiilî yetkilerle donatılmış General James C.

Harbord'un Sivas'a gelişi, Kılıç Ali'ye göre **“tarihin akışını değiştirecek”** kadar önemli idi. Kılıç Ali'nin şu sözleri

çok dikkat çekicidir:

“Bir gün gelir de, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ilk günleri hislerden arınmış ve gerçek değeriyle yazılırsa, bu buluşma, Türkiye Cumhuriyeti'ne imkân veren temel olaylardan biri olarak yerini koruyacaktır.”

“Atatürk'ün sırdaşı” Kılıç Ali, Amerikan generali ile Mustafa Kemal'in buluşmasıyla ilgili şu çarpıcı açıklamalarda bulunuyor:

“Denilebilir ki, yüzyılımızda hiçbir gizli konuşma, 22-24 Eylül 1919 gün ve gecelerinde devam eden Sivas Mülakatı kadar, olayların akışını değiştirmemiştir!

... Gözlerimiz yollarda Amerikan generalini heyecanla beklemiştik. Çünkü her an vazgeçebilir, Sivas'a uğramaz, yoluna devam ederdi. Bu yol, Amerika-İngiltere-Fransa'nın kurulmasını kararlaştırdıkları ve sınırlarının içinde bugün yedi ile sığabilmiş aziz topraklarımızın da bulunacağı Büyük Ermenistan'la noktalanıyordu.

... Dünya Savaşı'nda bizim de kendilerine karşı dövüştüğümüz İtilaf Devletlerinin (İngiltere-Fransa-Rusya-İtalya ve daha sonra Amerika) kesin zaferinin asıl sahibi, savaşa son olarak katılan Amerika'ydı.

Tehlike büyüktü

... Yeni Ermenistan Devleti'nin kurulması kararı, Amerikan Senatosu'nun onayından geçmişti.

... Harbord'un görevi, yeni Ermeni Devleti'nin kurulacağı yerleri görmek ve raporunu Kongre'ye sunmaktı. Tehlike gerçekten büyüktü.

... İstanbul'da Türk milliyetçileri harekete geçmişler, Harbord'la temas kurmuşlar (...) uzun uğraşlardan sonra Harbord'un Sivas'a uğraması sağlanmıştı.

... İtiraf edeyim ki; Amerikalı generalin Sivas'a geleceği öğrenildikten sonra, Paşa'nın bu ziyarete verdiği farklı önemi ve yaptığı hazırlıkları bizler yadırgamıştık.

Mustafa Kemal takdim etti

... Reşit Paşa'yı, hükümeti temsil eden kişi olarak generale bizzat Mustafa Kemal takdim etti. Böylelikle, Sivas'ta, kendisinin başında olduğu hareketin, ülkeyi ve milleti temsil ettiğini anlatmak istiyordu.

... Haksız iftiraların ve olumsuz propagandaların etkilerini Yeni Dünya(Amerika) insanların kafasından silmek zorundaydık. Paşa'nın, Harbord'un gelişine neden bu kadar hassasiyet gösterdiğini, zaferden sonra, Amerika'nın yine bir asker olan ilk Büyükelçisi General Sherrill'i kabul ettiği günün ertesinde kendisinden dinledim. Amerikan Büyükelçisi'ne Türk Ulusal Mücadelesi'ni bütün evreleriyle anlatmış olan Paşa, soruma şu yanıtı vermişti:

'Amerika, sahip olduğu olanaklarla bir dünya devleti... Temsil ettiği özgür düşünce felsefesiyle de bize yakın... Türkler'i ve Türkiye Cumhuriyeti'ni olduğu gibi tanırsa aramızda gerçek bir dostluk kurulur ve bu dostluk iki taraf için olduğu kadar, dünya için de hayırlı olur. O günlerde General Harbord'a gerçekleri anlatmayı başaramasaydık, çözümü güç oldubittilerle karşılaşılabirdik.' "

Mustafa Kemal, **"Bu yabancılara her hareketinizle, ülkenin sahibi olduğunuzu hissettireceksiniz. Asıl göreviniz budur..."** düşüncesindeydi.

Yabancı sermaye, birliğimize son verecek tarzda olamaz

Mustafa Kemal, denetimsiz yabancı sermayenin ve aşırı dış borçlanmanın Osmanlı İmparatorluğu'nu ekonomik ve

siyâsi açıdan Avrupalı devletlere bağlı kıldığını ve Avrupalı devletlerin bu durumu, Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak ve topraklarını sömürge haline getirmek için kullandığını görmüştü. Bu yüzden, kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ni ekonomik açıdan kalkındırırken, yabancı sermayeye, kanunlarımıza uygun şekilde ve bağımsızlığımızı tehdit etmeyecek biçimde yer verdi. Mustafa Kemal'in -bugün de kimi çevrelerce çarpıtılmaya çalışılan- yabancı sermaye konusundaki görüşü şuydu:

“Tabiidir ki, hariçten gelecek sermayeye yol göstermeye, çalışma usulüne ihtiyacımız vardır. Fakat bu, birliğimize ve bağımsızlığımıza son verecek bir vesayet tarzı demek olamaz.”

Provokasyon alayları

Buna rağmen, yaklaşık 6 ay sonra, Eylül'de ortalıkta bir **“provokasyon alayı”** dolaşmaya başladı. Bir iki otobüs dolusu PKK destekçisi, İmralı Adası'ndaki Abdullah Öcalan'ı **“ziyaret”** bahanesiyle yola çıktı. Eş zamanlı olarak İstanbul'un birkaç bölgesinde **“kalkışma”** (isyan) görüntüleri altında ortalık birbirine katılmaya, evine Türk Bayrağı asan vatandaşlara saldırılmaya başlandı. Ülkemizin çeşitli yerlerinde terör örgütünün sembolleri, teröristlerin resimleri ve sloganları açıkça boy gösterdi. Bozüyük'te halk tahrik edildi, olaylar büyüdü.

Başbuğ'dan uyarı

Oysa, 2 ay önce, 19 Temmuz 2005'te, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ, Avrupa'da bu hareketlerin nasıl büyük cezalar aldığını açıklamıştı. **“Terör Değerlendirme Toplantısı”**nda basın temsilcilerine konuşan Orgeneral Başbuğ, şöyle demişti:

“Terörle Mücadele Kanunu gözden geçirilmeli. Batı ülkelerinde olanlar olsun, yeter. Örneğin;

İngiltere'de, 2000 yılında çıkarılan Terörizm Kanunu'nun 13. maddesi kapsamında, yasaklanmış bir örgütün renklerini taşıyan bir rozet bile takamazsınız.

İngiltere'de bir teröristin resmi veya sesi radyo ve televizyonlardan verilemez. ABD'de bir kişi çıkıp Usame Bin Laden'i överse anında tutuklanır.

Ülkemiz terörü öven, onu yücelten yayınlarla doludur. Bölücü terör örgütünü öven kitaplar ise raflarda yer almakta ve rahatlıkla satılabilmektedir.

Orgeneral Başbuğ'un bu açıklamayı yaptığı tarihte, siyâsi iktidarda Tayyip Erdoğan başbakanlığında AKP Hükümeti görev yapıyordu!..

Türk halkı, evlerini bayraklarla donatarak hainlere cevap vermişti.

Genelkurmay'dan bölücü mihraklara sert cevap: Bayrağımıza hakaret haince bir davranıştır

2005 yılında Mersin'de Türk bayrağının çiğnenmesi üzerine Genelkurmay, **"TSK, ülkesini ve bayrağının korumak için gerekirse kanının son damlasını akıtmaya hazırdır, yeminlidir"** açıklamasını yapmıştı

Şimdi o günlerde olanları anımsayıp hızlıca tekrar bugüne gelelim. 2005 yılı Mart ayındaki Nevruz gösterilerinde, Türkiye'de Türk bayrağı çiğnendi!.. İki küçük çocuğun bu hareketi televizyonlarda yayınlanınca milyonlar ayağa kalktı. Bunun üzerine Genelkurmay Başkanlığı 22 Mart'ta çok sert bir açıklama yayınladı:

"Büyük Türk Milleti, Hiçbir değerden nasip alamamış bir grup tarafından, insanlığın ortak değeri olan Baharın gelişini kutlama adına düzenlenen

masum etkinlikler, yüce Türk Ulusu'nun sembolü, her zerresi şehit kanıyla bezenmiş şanlı Türk Bayrağına saldırı densizliğinde bulunulacak kadar ileri götürülmüştür.

Mersin'de 2005 yılında gösteri yapan bölücüler şanlı Türk bayrağımızı ayakları altına alarak çiğnemişti. Çirkin olay yurt genelinde büyük infiale neden olmuştu.

Mazur görülemez

Türk Milleti, engin tarihinde iyi ve kötü günler görmüş, sayısız zaferler yanında ihanetler de yaşamıştır. Ancak hiçbir zaman kendi vatanında, kendi sözde vatandaşları tarafından yapılan böyle bir alçaklıkla karşılaşmamıştır. Savaş meydanında vurduğu bir düşmanın Bayrağına dahi saygı gösteren bir ulusun, kendi Bayrağının, kendi topraklarında sözde kendi vatandaşları tarafından böyle bir muameleye maruz kalması, hiçbir şekilde izah edilemez ve mazur görülemez.

Bu, haince bir davranıştır.

Hem bir ülkenin vatandaşı olmak, havasını teneffüs etmek, suyunu içmek, karnını doyurmak; hem de o ülkenin en kutsal ortak değeri olan Bayrağına el kaldırmaya yeltenmek gaflet, dalalet ve hıyanetten başka bir şekilde tarif edilemez.

Asla sahipsiz değildir

Dost ve düşman herkes şunu çok iyi bilmelidir ki; Ne bu Ülkenin Bölünmez Bütünlüğü ne de bu birlik ve bütünlüğün sembolü olan şanlı Türk Bayrağı asla sahipsiz değildir. Başta yüce Türk Milleti olmak üzere onun bağrından çıkmış Türk Silahlı Kuvvetleri, tıpkı atalarının yaptığı gibi, Ülkesini ve Bayrağını koruma ve kollamaya, bunun için gerekirse kanının son damlasını akıtmaya hazırdır. Yeminlidir.

Onun vakar ve ciddiyetini, sabrını yanlış yorumlayanlara, yanlış hesap peşinde koşanlara, Türk Silahlı

Kuvvetleri'nin Vatan ve Bayrak Sevgisini denemeye kalkışanlara, tarihin sayfalarına bakmalarını öneririz.

Saygı ile duyurulur.
(Vurgulamalar bana ait-HC)